

Óázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Összefonódunk

Mint a sas a Nap felé
Növekedés különbözőségeink által
Összefonódás-pedagógia

2022/1

25 éves a Családkadémia

Nem várt örömök

Gimnáziumi tanárként sokszor belefutok abba, hogy az oktatás mellett maximálisan figyelembe kell vennem a tizenévesek lelkivilágát, amely így a tanításból több időt vesz el, mint amit én korábban elterveztem. Néha nehezen tudom túltenni magamat azon, hogy a tananyag helyett az ő életkori sajátosságaikból kiindulva azon kell gondolkodnom, hogyan közelítek meg lelküket, és hogyan motiváljam őket.

A tananyag mellett óráimon előszere-ttel térek ki időről időre arra, hogy milyen fontos az önbizalom, az önbecsülés, az, hogy helyesen szeressük magunkat, amelyből egyenesen következik az, hogy

hogy kamatoztassuk mindazokat a talentumokat, amelyeket a Jóistentől kaptunk. Egyik alkalommal azt vettem észre, hogy a kedvenc osztályom egyáltalán nem figyel, nincsenek ott lelkileg az órán, annak ellenére, hogy videóval, csoportbeszélgetéssel és a pedagógiai eszköztár egyéb elemeit felvonultatva szerettem volna eljuttatni legalább a tudatukig, de leginkább a szívükig az üzenetet. Igazán „odatettem” magam

az órán, az egyik kedvenc témámról beszélhettem, ezért a szokásosnál jobban érintett a viselkedésük. Mivel alig volt már hátra az órából egy-két perc, egy váratlan fordulattal abbahagytam a magyarázatot, és arról kezdtem beszélni, hogy nem értem az érdektelenségüket, mert eddig ezt a témát minden más osztályban aktív figyelem és tetszésnyilvánítás kísérte. Mivel kicsöngettek, nem volt már idő a reakciókra, így ezzel a nem túl jó „kicsengéssel” köszöntünk el egymástól.

Messze nem tudtam nekik elmondani mindent, amit akartam, így a következő órán is folytattam a témát. Először nem tűnt fel, de az óra előrehaladtával észrevettem, hogy most figyelnek, érdeklődnek, kérdeznek, és velem tartanak a mondandó kibontásában. Az óra végére azt is láttam, hogy elért hozzájuk az üzenet és azt is remélhettem, hogy az elvárt pedagógiai hatás sem marad el.

Az igazi meglepetés azonban az óra végén várt rám. Kicsöngetéskor szokás szerint felálltak, köszöntünk, és akkor mindannyian egyszerre elkezdtek tapsolni. Először hirtelen nem értettem, s csak utána jutottak eszembe az előző óra végén mondott mondatok. Körülnéztem, és azt olvastam ki a szemekből, hogy megértették, amit akkor mondtam és azt jelezték felém, hogy velem tartanak. Azóta is ezt teszik.

Én pedig igyekszem megbecsülni és tudatosan őrizni magamban a nem várt örömet.

Tartalom

Esszé	5
Életünkbenl	8
Kentenich atya tanításából	29
A pápára figyelünk	31
Kentenich atya organikus pedagógiája	33
Asztalt terítész	35
Van/Nincs boruk!	37
Hírek, beszámolók	39
Gyerekszaj	41
Fiatalok Oázisa	42

Kedves Olvasók!

Továbbra is számítunk írásaitokra,
várjuk személyes életpéldákat
tartalmazó cikkeiteket

az
oazis@schoenstatt.hu
címre!

ISSN 2063-0441

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Készült a Miniszterelnökség
támogatásával

OÁZIS 2022. november, XXXII. évf. 1. (99.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Bartal Orsi, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Ébényi Anna, Kentenich atya, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Szelesteiné Ildikó, Tilmann atya, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai
- Fotó: Bartal Orsi, Bende László, Buzinkay Péter, Dancsok Tamás, Fogarasi András, Nádudvari Józsi, Ozsvald Ferenc, Ozsvári Imri, Papp Ármin, Pexels, Pixabay, Rajta Borbála, Sábitzné Mészáros Boglárka Flóra, Szabó Bálint, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Löw Helga • Grafika: Czár Anna, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Palásthy Imre • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 2000 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

A jövő embertípusa – az egyház jövője

Kedves Családok!
A szentély egy különös kegyhely. Olyan kegyhely, ahol életfolyamat zajlik. Itt az ember nagylelkű, az ember odaajándékoz valamit. És ahogy Kentenich atya mondja: ez a jövő embertípusa, aki nem azt teszi, amit kell, hanem aki nagylelkű. Ha a Szűzanyának egy áldozatot ajándékozunk – vagyis a szeretet egy tettét egy másik emberért ajándékozunk oda, és azt mondjuk: Szűzanya, ezt felajánlom Neked –, vagy a Jóistennek adjuk oda a szívünk áldozatát, és azt mondjuk: Szűzanya, ezt Neked ajánlom –, akkor gyümölcsözővé válunk az emberek számára.

Mi, keresztények, sohasem élünk privát életet, mert más emberek számára állunk Isten előtt. Ezt kereszténység nélkül is kifejezhetjük. Nem létezik privát emberség. Nem létezik, hogy egyedül, magunktól jöjjünk a világra, és nem is tudunk egyedül élni. Mi, emberek, mindig kapcsolódunk másokhoz.

Tehát ha a Szűzanyának egy áldozatot ajándékozunk, akkor másokért tesszünk valamit. Az én karámoszlopaim a konyha, vagy egy csecsemő piszkos pelenkái. Sokkal szívesebben tevékenykednék mint művész, és most itt van ez a csecsemő. Most azonban azt mondom: Mennyei Atyám, Neked szabad. Odaajándékozom a Szűzanyának ezt az áldozatot. Az élet így gyümölcsözővé válik mások számára.

Nem létezik privát hősiesség. Körülöttünk olyan emberek vannak, akiket

mi gondozunk. Ami itt történt, hogy sok ember a Szűzanyának ajánlotta az áldozatait, és azt mondta: gyere ide közénk, ugyanezt tesszük a házunkban is. Azt mondjuk: Szűzanya, gyere ide a házunkba, Neked ajándékozunk törekvéseinket. A törekvés azt jelenti, hogy a fáradozásaink nagylelkűségét Neked ajándékozunk. Ekkor a Szűzanya odajön hozzánk, és a lakásunk olyan lesz, mint egy zarándokhely.

Ez a schönstatti Szűzanya azonban – egy kicsit tréfásan mondva – egy fársztó asszony. Ha más zarándokhelyekre megyünk, kérünk valamit, itt pedig, amikor belépünk a szentélybe, azt halljuk: Szép vagy, de mit kapok? Itt vagyok, mert panaszkodni akarok, de nem csak panaszkodni akarok, hanem adni is. [...]

Ez az életfolyamat egy különleges kapcsolatot alakít ki. Ezt a Szűzanyával való szeretetszövetségnek nevezzük. Ő apostolokat keres. Nagylelkű embereket keres. Olyanokat, aki szeretnek, akik a Jóistennek azt mondják: Atyám, Neked szabad. Ha a Szűzanyával szövetséget kötünk, akkor odaajándékozunk ezt a nagylelkűségre való törekvésünket.

Azok számára, akik jól neveltek, valami nagyon komolyat kívánok most mondani. Nem a tökéletességünket ajándékozunk oda a Szűzanyának. Az nem fontos. Nem azt ajándékozunk oda, hogy ilyen és ilyen tökéletesek vagyunk, hanem a szívünket. Ez valami más. A nagylelkűségünkre való törekvésünket ajándékozunk oda.

Ez azonban még mindig túl kevés. Ha valaki jönne, és azt mondaná, hogy szeretetszövetséget szeretnénk kötni, mit gondolsz, feleségem, ugye most már elég tökéletesek vagyunk, most már megtehetjük? Gondolhatják, hogy Tilmann atya mit válaszolna. Nem az állapot a fontos, hanem a törekvés. A nagyobb

szeretetre való törekvés. Akkor válik valaki schönstattivá, amikor a Szűzanyával szövetséget köt, és ezt programjává teszi. A Szűzanyának állandóan odaajándékozza a nagylelkűségére való törekvését.

Mit tesz a Szűzanya? Odaajándékozza magát az embereknek. Mit jelent az, hogy egy ember odaajándékozza magát nekem? Megérint engem a szellemével és a szívével. Részt veszek a gondolkodásában, részt veszek a Szűzanya hitében, úgy, mint Ő, mindenütt a Jóistent keresem. Az életem az angyali üdvözlések folyamatos láncá lesz. Kettesben felfedezzük a Jóistent, aki szól hozzánk.

Próbálják elképzelni, hogy a Szűzanya nálunk lakik a házunkban, mert háziszentélyt létesítettünk. Ő egyszerűen így gondolkozik. Az élet eseményei között fedezi fel Istent. A Szűzanya megérint bennünket a szívével. Ha valaki megérint engem a szívével, akkor jót tesz nekem.

Korunk egyik nagy tévedése az, hogy a szeretetet mindig egy nagy színházzal összefüggésben keresi vagy nagy szexuális élménynek tartja. Jó, ha a házasságban egymásnak ajándékozzuk magunkat, és hogy lelki érintést észlelhetek egy embertől. Észlelhetem, hogy ő szeret engem, és ez jót tesz. Egy ember növekszik, ha szeretik őt. Úgy, ahogy a test is növekszik, ha táplálják. Ekkor részt veszek a szeretett ember szellemi, lelki életében. Elkezdem szeretni azt, amit ő szeret.

Ha a Szűzanya ott lakik nálunk a házunkban, akkor jobban szeretjük egymást. Próbálják meg elképzelni, hogy bemennek a háziszentélybe, és panaszkodnak a férjükről. A Szűzanya válasza: „nekünk, asszonyoknak elég nehéz a sorsunk, de tudod, én szeretem őt. Nem is olyan nagyon rossz. Ha tudnád, hogy ő mennyire szeret téged!” Akkor azt válaszolom: „De nem mutatja ki. Mindig háttérbe szorít engem. Sohasem dicsér meg mások előtt”. Akkor azt mondja a Szűzanya: „Hiszen még csak a harmadik családnapon vett részt, akkor még nem lehet sokat elvárni tőle”. Így beszélgetünk egymással kettesben. Végül pedig azt mondja a Szűzanya: „Tehát megint nagylelkűek leszünk?” És mi azt válaszoljuk: „Természetesen.” Ez elejétől fogva világos volt, és nagyon jó volt nőnek a nővel beszélgetni.

Ezután a férj jön a háziszentélybe: „Szűzanya, Te nem vagy igazságos. Ti, nők, összefogtok.” „Ezért van velem Jézus” – mondja a Szűzanya. „Mi mindig együtt vagyunk.” Jézus pedig ezt mondja: „Rosszabb, mint nekem a Golgotán volt?” „Itt egy egészen új világ van létrejövőben. Szükségem van rád. Te pedig ilyen cirkszt csinálsz néhány apróság miatt?”

A Szűzanya egy ősi eredetű élményben részesít minket az Atyával és saját magával való kapcsolatra vonatkozóan. Ezt nekünk kell ajándékoznia. Amit mi hozunk, az az imáink, a kísértéseink, hogy Istennel kapcsolatba kerüljünk, ez a korsóban levő víz. Ez jó, de mindig szegény. A tulajdonképpeni találkozásunk Istennel akkor jön létre, amikor a Szűzanya megajándékoz minket. Ez valami más.

Tehát a Szűzanyával való szövetségben létrejön egy nagylelkű ember. Ennek a nagylelkű embernek egy nagylelkű társa van. Lehet a nagylelkűséget megszervezni? Azt hiszem, hogy nem. Valami kezdeményt azonban lehet tenni. A Szűzanyával kapcsolatos szeretetszövetség egy kezdés a nagylelkűség felé vezető úton.

Mostantól kezdve ajándékozni fogunk. És ha belehalunk ebbe, akkor az szép halál lesz.

A Kantenich atya 100. születésnapja alkalmából Rómában szervezett ünnepségre az egész világból jöttek a schönstatti családok képviselői, mintegy ezren. A Szentatya nagy beszédet tartott Kantenich atyáról. A Szentatya beszédéből egy részlet ide illik:

„Abban a lelki tapasztalatban, amelyből az Önök mozgalma keletkezett, köz-

ponti szerepet játszik a szeretetszövetség, amelyet az alapító és az első nemzedék 1914. október 18-án Schönstatt szentélyében az Istenanyával kötött. Ti, akik hűségesen és nagylelkűen a szövetség alapján alakítjátok az életeteket, eljuttok keresztényi hivatásotok teljességéhez.”

Az olvasmány Ábrahám meghívásáról szól. Itt a Szűzanya a mi keresztényi elhivatottságunkról beszél. Ő azt mondja, hogy akkor jutunk el a keresztényi hivatásunk teljességéhez, amikor a Szűzanyával szeretetszövetségre lépünk. Milyen elhivatottság ez? A mi elhivatottságunk az, hogy családot alapítsunk, családot építsünk fel. Mégpedig nemcsak a mi családunkat, hanem az emberek egy további körét is, akik szintén a családunkhoz tartoznak. Az ő számukra szintén anya vagy apa vagyunk. Azok az emberek ezek, akikkel napi kapcsolatban állunk. Nem laknak nálunk, de belső kapcsolatban vagyunk velük. A tanár a diákjaival, vagy a munkatársaimmal vagy a betegeimmel stb. Ez a mi nagy családunk, a házunk, ahol mi az Isten előtt állunk. Azt mondja nekünk: Csináljatok úgy, mint Jézus! Ajándékozzátok magatokat Istennek! Én odaajándékozom nektek a Szűzanyát a házatokba, és Ő majd emlékeztet benneteket arra, hogy mit kell tennetek. Ő a nevelőtök, és azt mondja: „Mit kapok?” Jó egy kicsit panaszkodnunk a mi Asszonyunknak, de most Jézussal a keresztre megyünk. Mindent odaajándékozunk az Atyának. Ekkor létrejön körülöttünk egy család. Ez az egyház jövője.

Tilmann atya családnapos előadásának szerkesztett változata, 1991. június 25.

Néhány emlékem M. Aquila nővérrel

2022. január 22-én, 98 éves korában elhunyt M. Aquila Pertschy nővér. Az alábbi visszaemlékezéssel és egy interjú részlettel rá emlékezünk. Rá, akit Tilmann atya "a magyar Schönstatt nagymamájának" nevezett.

M. Aquila nővérrel 1994 őszén találkoztam először. Abban az évben kezdtem a temesvári magyar középiskolában hittant tanítani. Néhány 12-13 éves diákom éppen azon a nyáron vett részt Kiskunmajsán Kapor atyával együtt egy nyári lánytáboron, amit M. Aquila és Ingrid Mária nővérek tartottak. A lányok nagyon lelkesen beszéltek róla, és amikor megtudták, hogy meglátogat minket, arra kértek, feltétlenül jöjjenek el én is a találkozóra. Emlékszem, a plébánián találkoztunk késő délután, este. Maurer atyával és Mieger néniel érkezett. Maurer atya az irodában összegyűlt néhány papnak tartott rövid bemutatót Schönstattról. Kapor atya szobájában mi gyűltünk össze M. Aquila nővérrel. Schönstattról mesélt nekünk, és valamit vetített is, de hogy pontosan mit is mondott, már nem emlékszem. Inkább a nővér személye ragadott meg.

...összeismertetett Gódány Róberttel és Ritával is, akik később nekem ajándékozták a Szentség a hétköznapokban című könyvet. Utána 1996 nyarán egy hónapra kivitt további hét fiatalal Bécsbe a Kahlenbergre.

Bár túl volt a hetvenen, pezsgett benne az élet, a vidámság, és nagyon közvetlen volt. Céltudatos, missziós lelkületű, tele rengeteg tervvel. A végén hozzám lépett és megkért, hogy segítsék neki jövőre a lánytáborok megszervezésében. Mivel iskolai szinten már több tábort

is szándékunkban volt szervezni nyáron, nem igazán akartam vállalni, de végül is elfogadtam a felkérését. Hitoktatóként nagyon foglalkoztattak a különböző pedagógiai módszerek, és megígérte, hogy ha segítek neki, akkor megismer-

tet Kentenich atya pedagógiájával. 1995-1997 között tartott a lányoknak nyári tábort a délnyugati Kárpátokban. Minden alkalommal Virágh Orsival jött. Nekünk, ketten kellett felügyelnünk a lányokra. A táborban az előadásain sokat kacagtunk, nagyon élveztük a bemondásait, amiket aztán a tábor utolsó estéjén kabarészerűen bemutattak a lányok. Tiszta szívből kacagott velünk.

Nagyon szerette a pontosságot. Mindig azt mondta: „A pontosság udvariasság.”

Hogy betartsa a nekem tett ígéretét, és jobban megismerjem Kentenich atya pedagógiáját, 1995-ben lehetővé tette,

hogy tavasszal Óbudaváron még egy fiatall részt vegyek egy ifjúsági találkón. Ott összeismertetett Górány Róberttel és Ritával is, akik később nekem ajándékozták a Szentség a hétköznapokban című könyvet. Utána 1996 nyarán egy hónapra kivitt további hét fiatall Bécsbe a Kahlenbergre. Nagyon szeretete volna, hogy ott maradjak egy évre, de én még nem fejeztem be a tanulmányaimat. Viszont meggyőzte édesanyámat, aki épp akkor ment nyugdíjba, hogy menjen ő ki fél évre segíteni az ottani nővéreknek, és ismerje meg jobban Schönstattot. Közte és édesanyám közt mély barátság alakult ki.

Jómagam 1997 őszén mentem el a bécsi nővérekhez 8 más fiatall együtt.

Közben M. Aquila nővér felkérte az előjáróit, hogy küldjenek egy ifjúsági nővért Németországból, hogy foglalkozzon a magyarországi és erdélyi lányokkal. M. Aenn nővért küldték, akinek 1998-tól átadta az erdélyi lányifjúságot és lánytáborokat. Az országot viszont továbbra is gyakran felkereste. Édesanyámmal együtt 1998-tól kezdődően a temesvári egyházmegyében elindították a zárándokszentélyt, és különböző plébániákon több kört alakítottak ki.

Közben édesanyámtól értesült arról, hogy karmelita nővér szeretnék lenni. Anélkül, hogy tudtam volna,

imádkozni kezdett azért, hogy a jó Isten Schönstatthoz vezessen. Közben a papságnak is rendszeresen szervezett lelkigyakorlatos találkozókat, együtt Maurer atyával. Ezeket a lelkigyakorlatokat gyakran Pilisszentléleken tartották, amelyekre a szüleimet is meghívta, hogy segítsenek neki főzni a papok részére. Ők mindig nagyon-nagyon szívesen vállalták ezt. Rendkívül vendégszerető volt. Az ajtaja mindenki előtt nyitva állt, és bárki jött hozzá, mindig bőségesen megvendégelte. Szeretett főzni, és finomakat főzött. Leginkább sajtos rántottát szeretett készíteni és sült virslit szalonnába tekerve. Mindkettő nagyon finom volt. Narancslé pedig mindig volt az asztalon. Mindig azt mondta: „Die Liebe geht durch den Magen!” (A szeretet a gyomron keresztül jut el az emberhez.)

Nagyon egyszerűen élt. Elégedett volt, de adott a minőségre. Később nővérként gyakran szálltam meg nála. Mindig szerettem hozzá menni. Neki mindent el lehetett mondani, és nagyon jó tanácsokat is adott. Nagy szíve volt, szeretett ajándékozni. Bárhova ment, mindig vitt valamilyen kis ajándékot. Ugyanakkor sohasem hallottam, hogy valakiről is rosszat mondott volna. Mindenkit dicsért, és szeretete a magyarokat. Amikor Magyarországon dolgoztam a

lányokkal, és nem volt hol megtartsuk a lányzsinatot, meghívott magához, és nála tartottuk meg a találkozót. Szállást biztosított nekünk, főzött ránk, bár elég sokan voltunk. Ő akkor már nyolcvan éven fölül volt. Ugyanakkor nagy érdeklődéssel és imával kísérte a lányifjúság tevékenységeit.

Nagyon szerette a zenét. Ha jól tudom, Dax az ő kezdeményezésére zenésítette meg Kentenich atya imáját: Add, hogy Hozzád hasonlóvá váljunk... És fontosnak tartotta, hogy legyen magyarul is schönstatti anyag.

Ezenkívül nagyon jó diplomáciai érzékkel rendelkezett. Amíg az egészsége és a kora engedte, rendszeresen látogatta az egyházmegyék püspökeit, és még 90 éves korában is levelezett velük. Nagyon fontosnak tartotta, hogy a püspökök mindig értesüljenek a különböző schönstatti rendezvényekről, amelyek az egyházmegyékben vannak, tudják, miről beszélt a lányoknak a táborokban, és schönstatti anyagot is küldött rendszeresen nekik. Érdekesnek tartottam, hogy nemcsak M. Aquila nővér, hanem több nővérünk és előljárónk is járt püspökeinknél, viszont ahányszor egy-egy püspökkel találkoztam az elmúlt években, mindig csak róla kérdeztek: „Még él az az idős, magas nővér, akiben annyi élet és energia volt? Mit csinál még? Hogy van?” M. Aquila nővérnek volt kisugárzása, és

M. Aquila nővérék kijöttek a templomból, megcsodálták a Dóm teret, aztán kezdtek kérdezgetni a járókeleket, hogy nem tudják-e, hol lakik a katolikus püspök...

mély benyomást tett mindazokra, akik vele találkoztak. Pár évvel ezelőtt néhány családdal, akik még nem ismerték őt, meglátogattam Köschingben. Már kilencven éven túl volt, gyakran ismételte magát és kocsival járt, mégis mélyen megragadta őket a személyisége. Mindenkít lenyűgözött az optimizmusa, az energiája, a missziós lelkülete és a bátorsága. Elmesélte a családoknak, hogyan jött először Temesvárra. Egy újságban olvasta, hogy Temesváron a sváb származású Krauter Sebestyén atyát szent-

telték püspökké. Mivel ő maga is sváb volt, gondolta, felkeresi, és bemutatja neki Schönstattot. Megkérte M. Hilga nővért, aki falubelije volt, hogy kísérje el erre az

útra. Ez 1992-ben volt. Ő ekkor már majdnem 70 éves volt. A püspök atyától nem volt se címe, se telefonszáma. Nem ismerte őt. Ezenkívül tudni kell, hogy bár kezdetben Temesvár magyar város volt, sőt egy időben Magyarország fővárosa is, később pedig a Habsburgok a 18. században sok németországi svábot telepítettek ide és nagyon kiépítették a várost, az 1990-es évek elején a város lakosságának 80%-a már román nemzetiségű, ortodox vallású volt, mivel a kommunista időben a legtöbb német kivándorolt Németországba, és sok magyar is elköltözött. M. Aquila nővér a német nyelv mellett nagyon jól tudott magyarul és szerbül, de románul nem.

Mégis beült Hilga nővérrel az autóba, és elindult Temesvár felé, anélkül, hogy tudta volna, estére lesz-e, ahol megszálljon. A városba érkezve, kézzel-lábbal kérdezősködve, eljutottak a székesegyházig, és bementek imádkozni. Miután kijöttek a templomból, megcsodálták a Dóm teret, aztán kezdték kérdezgetni a járókelőket, hogy nem tudják-e, hol lakik a katolikus püspök, és nem tudnak-e nekik egy olcsóbb panziót vagy szállodát ajánlani, ahol éjszakára megszállhatnak. Miközben próbálták magukat megértetni, Kräuter püspök atya, aki annak idején a Dóm téren lakott, az ablakból meglátta a két nővert. Mivel nem ismer-te őket, és kíváncsi volt, milyen nővérek, kiment hozzájuk az utcára, és elbeszélgetett velük. A püspök atya is ugyanolyan közvetlen volt, mint a nővér. Mikor megtudta, hogy őt keresik, vendégül látta őket, szállást adott nekik, másnap pedig megkérte őket, hogy meséljenek neki Schönstattról, utána meg Kapor atyához irányította őket, aki annak idején diákokkal is foglalkozott és máriás lelkületű volt.

Missziós lelkülete 2007-ben arra indította az akkor már 84 éves M. Aquila nővert, hogy meggyőzzön: vigyem el őt Moldvába a csángókhöz, hogy velük is megismertessük Schönstattot. Akkor is a Gondviselésre hagyatkozott. Beültetett az autójába a kormány elé, hogy vezessek, pedig nagyon féltem, mert előtte egy csúnya balesetem volt. Ő viszont annyira bízott abban, hogy minden jól fog menni, és annyira vágyott elmenni Moldvába, hogy nem tudtam őt visszautasítani. Két napig voltunk úton. Először Váradon szálltunk meg

egy schönstatti plébánosnál, akit jól ismert. Elmondta neki a szándékát, és ő adott neki egy moldvai plébánia címet, ahova következő reggel elindultunk. Az út egy részén árvíz fogadott. Se út, se híd, mindent elvitt a víz. Elfogyott az inni- és ennivalónk is, és jót tett volna neki egy kis pihenés, hiszen 84 éves volt, de nem engedte, hogy megálljak. Buzdított, hogy menjünk tovább. Számára a lényeg az volt, hogy a Schönstattmozgalom üzenete Moldvába is eljusson. 14 órát voltunk úton és majdnem végig imádkozott. Amikor megérkeztünk, nekem már vacsorázni sem volt erőm, megmosakodtam és lefeküdtem. Ő viszont este leült vacsorázni és beszélgetni a plébánossal, a káplánnal és a nővérekkel, akik a plébánián laktak és dolgoztak. A következő napokban a környéken több közösséget és plébániát látogattunk meg, majd elzarándokoltunk a házigazdánkkal Kacsikába, Moldva legnagyobb Mária-kegyhelyére, ahol az akkori püspökkel találkoztunk, és röviden elbeszélgettünk. Sajnos később itt nem terjedt el Schönstatt, de Bákó környékén, ami délebbre fekszik, ma sok schönstatti zarándokszentély vándorol különböző plébániákon és családok között. Miután szerencsésen visszatértünk Pilisszentlélekre, már soha többé nem féltem kormányhoz ülni és autót vezetni. A félelmem teljesen eltűnt.

Végezetül, hadd írjam le egyik utolsó üzenetét, amit édesanyámnak írt Köschingből: „Hiányzik nekem Magyarország és a jó magyar emberek. Visszontlátásra!”

Tari M. Böbe nővér

„Mint a sas a Nap felé!”*

(Beszélgetés Aquila nővérrel)

Hogyan ismerkedett meg Schönstattal? Egy német schönstatti pap, Rudolf Klein-Arkenau, bácskai szülőfalumban, Szentfűlöpön tartott előadást. Teljesen megtöltöttük a termet, én a második sorban hallgattam. Bemutatta Schönstattot mint a Háromszor Csodálatos Anya kegyhelyét, beszélt az alapító nemzedékről, a szeretetszövetéségről. „Schönstattban mindenki számára van hely” – ez a kijelentése mélyen megérintett. Számomra is? Engem is meg akar bízni a Szűzanya egy nagy feladattal hazánk és népünk szolgálatában!

Hogyan lett Mária-nővér?

Egyszerűen erős készítés volt bennem, hogy segítsék másokon. A szülői házunkban hagyomány volt, hogy adományokat vittünk a falunkban élő iskolanővéreknek és a szükségét szenvedőknek. Tavasszal elvihettem a kolostorba az első kiscsibéket a kotlóssal együtt; nyáron a kerti veteményesből vittem ajándékot, ősszel a szőlő termését, nyáron pedig kolbászt és kecskesajtot. Ott-hon is magam köré gyűjtöttem az apró gyerekeket, és meséltem nekik. Talán ide vezethető vissza a bennem kialakult készítés, hogy másoknak segítsék, amely később elhatározássá érett.

Hívás! Az elhívás sokféle módon jelentkezhet: újra és újra felbukkanó gondolatként vagy élettervként, amely csendes órákban bontakozik ki, vagy más emberekkel való találkozásainkkor, újra és újra felbukkanó vágyként, hogy segítsünk rajtuk. Engem az emberek szolgálatán keresztül hívott az Isten, aki a tágas síkságban, a hazámban, az Úrangyala alatti harangozáskor gyakran megérintett: „A Mester van itt, és hív téged” (Jn 11,28) – ahogy egykor Máriát az élete üzenetének a befogadására hívta. De hova? „Az ember eltervezi az útját, ám Isten irányítja a lépéseit.” (Péld 16,9).

Mikor a családomnak elmondtam a tervemet, a nagymamám összecsapta a kezét: „Hogy gondold, hogy schönstatti nővér leszel, mikor a hajuk kilátszik a fátyol alól!?” Ez akkoriban rendhagyó volt. Emlékszem, egyszer óvodás koromban lelkesen futottam haza, mikor megláttam, hogy egy iskolanővérnek a hajfürtje kicsúszott a fátyol alól: „Édesanya, képzeld, a nővérnek is van haja!”

Más lelkiség is van, ahol a Szűzanyát tisztelik, és a jelen világ kihívásaira adnak választ. Mi volt az, ami Schönstattban olyan nagyon megragadta, hogy még a szülőházát is elhagyta érte?

* A címben található idézet Kentenich atyától származik. Ebben a cikkben egy olyan interjú részlete található, amelyet Sallai-Karikó Éva készített Aquila nővérrel, és eredetileg az Oázis 2009. szeptemberi számában jelent meg. Ezek a sorok méltóképpen idézik fel Aquila nővér személyét.

Vágytam a világban, nem kolostorok falai mögött, Istennek szentelt életet élni... Minden ember kaphat meghívást Schönstattba: papok, nővérek, családok, egyedülállók, fiatalok, öregek, betegek.

Schönstattnak majdnem csak a nevét ismertem. Az isteni Gondviselés volt az, aki odavezetett 2000 km-en keresztül: egy két napig és egy éjszakán át tartó utazással, vasúton.

Először minden új volt számomra. De nem sokkal ezután megláttam, hogy itt megtalálhatom a hozzám közel álló és az engem kiegészítő dolgokat. A Szűzanya idevonzza a fiatal szíveket.

Amit Schönstattban láttam, hallottam, megtapasztaltam, az nagyon intenzíven megérintett: a hely szépsége, a hely gazdag szimbolikája, a terek kialakítása, ahogy Schönstatt szellemiségét kifejezik; az emberek barátságos odafigyelése, mindenekelőtt alapítónké és atyánké, Kentenich József atyáé szóltak a szívemhez, amely oly szívesen szólt volna másokhoz. Alapítónk szellemi és aszkétikus tanítása adta nekem azt az irányt és világosságot, amire szükségem volt a magam és később a rám bízottak számára.

A személyes kibontakozásom – azáltal, hogy az új közösségben az új emberre válásra törekedtem – Schönstattban teljessé válhatott: a természetes-természetfeletti képességek és adottságok teljes mértékben ki tudtak bontakozni. Sok lehetőség adódott; ám a határokat is kijelölték. Az érvek és az értelem terén világosságra leltem.

Minden ember személyes elhivatottságot kap a megkeresztelkedés által. Én „a kegyelmet kaptam” (Ef 3,8), hogy

alapítónk és atyánk SZERETETSZÖVETSÉGÉT, melyet a Szűzanyával, a Háromszor Csodálatos Schönstatti Anyával és diadalmas Királynővel 1914. október 18-án a szentélyben kötött, újra megkössöm a Szűzanyával, az Alapítónkkal és a nővértársaimmal.

Azt reméltem, hogy miután Schönstattban „felszerelnek” a szükséges ismerettel, később újra a hazámban, a népemnek szolgálhatok.

Volt erre lehetősége, haza tudott térni, hogy ott apostolkodhasson?

Bácskai nővértársaimmal mindig szerettünk volna visszamenni, de sajnos nem volt rá mód. Titoék egy éjjel a falunkban 210 fiatal férfit lelőttek, miután megásatták velük a saját sírjukat. Az édesapám is köztük volt. A náci mindenkit kidobtak, így mindenki szétszéledt, ment oda, ahol ismerősei voltak.

Édesanyámmal egy nagybácsinkhoz menekültünk Esztergomba, a neves dr. Leopold Antal kanonokhoz. Ő volt az, aki megtalálta, hol van Szent István vára Esztergomban, és ő hozta létre a kincstárat is a Bazilikában.

Voltak-e nehézségei az Istennek szentelt élet megélésével kapcsolatban?

Újra és újra figyelnem kellett a hivatásomra, különösen a schönstatti Mária-nővéri hivatásomra. Ez a küzdelem az igazi hivatásért egy életre szól, mivel az ember sosincs teljesen készen. A követésre szóló meghívás sem mindig problémamentes. Egy vallási közösségben sem csak „szuperemberek” élnek. Nagyon döntő, hogyan élünk, beszélünk, gondolkodunk és cselekszünk, hogy sugárzunk-e vagy elsötétülünk.

Nagy veszélyt jelent a mai korban a „jók fáradtsága”, ahogy azt már XII. Pius pápa is megfogalmazta; vagy Pál apostol a tesszalónikaiakhoz írt második levelé-

ben: „Ti pedig testvérek, ne hagyjatok fel a jócselekedetekkel!” (2Tesz 3,13)

Nagy nehézségeknél, amelyeket egy ember sem úszhat meg, bármilyen életállapotban is legyen, gyakran mondogattam magamnak: „Ha azt hiszed, hogy nem vagy elhivatott, akkor gondoskodj róla, hogy az legyél.” Lényeges segítség minden helyzetben alapítónk hite a szeretetszövetség erejében, ahogy azt különféle formákban kinyilvánította, és nekünk is javasolta: „Minden helyzetben hű maradok az MTA-val kötött szeretetszövetséghez, és szívesen érvényesítem a benne gyökerező szeretetigényeket.”

Ezt hogyan kell a gyakorlatban érteni?

A szeretetszövetség kétoldalú: a kölcsönös, szeretetből fakadó elkötelezettségünkért kölcsönösen szeretetből fakadó igényeket támaszthatunk. (...)

*Az interjújt készítette:
Sallai-Karikó Éva*

A házasság szentsége az Eucharisztia fényében

Több, mint egy évvel ezelőtt jelent meg a schönstatti közösség tagjai, Török-Endrédi Orsolya és Sallai-Karikó Éva szerkesztésében *A házasság szentsége az Eucharisztia fényében* című könyv. Az *Eucharisztia és a házasság szentségének szinoptikus tárgyalása* képezi a könyv fő irányvonalát. A tanúságtevő házaspárok történetei letehetetlen olvasmányokként motiválják az olvasót arra, hogy a megnyíló házaspárokkal együtt él-

jék át a szentmise részeinek házassághoz is kapcsolódó igazságait. De mi is ez a kis könyv, melyet egyes plébánosok ötvenesével vásároltak meg, hogy ők és a hozzájuk tartozó közösségek is részesüljenek a könyvben olvasható lelki kincsekből? Sallai-Karikó Évával beszélgetünk.

Mivel magyarázod ezt a sikert? Gondoltátok, hogy ilyen nagy érdeklődésre fog számot tartani ez a kis kötet?

Ma már nagyon sok olyan könyv elérhető házaspárok számára, amelyek kiváló életvezetési, kommunikációs tanácsokat fogalmaznak meg, segítik, hogyan élhetjük meg mélyebben az intimitást, hogyan ápoljuk a kapcsolatunkat, milyen kapaszkodók lehetnek, hogy a válságból kijöjjünk és megújulva folytassuk tovább. Ezek mind-mind nagyon fontos gondolatok. De ez csak az emberi oldal. A könyvünkben a házasság fontos állomásait, kihívásait, mélypontjait egyenként az Ég felé emeljük, és a Jóisten szeretetének fényében szemléljük: vajon hogyan élhetjük meg házasságunkat az Ő eredeti terve szerint, amikor megalkotta a teremtéskor a férfi és a nő szeretetszövetségét, ami a földön a Szentháromság ikonja. Valljuk be, emberileg Isten nélkül sok krízisre nincsen válasz, nincs megoldás: igyekezhetünk erőszakmentesen kommunikálni, de ha a másíknál süket fülekre talál, akkor hogyan, miért erőlködünk?! Miért szeresünk tovább akkor, ha ez nagyon nehéz, ha valaki más odaadobban, gyengédebben, figyelmesebben szeretne, mint a házastárs? Miért tartunk ki hűtlenség esetén vagy miért adjunk újra bizalmat gyerekeinknek, ha már többször is visszaélt vele?

Talán azért is szerethető ez a könyv, mert szép: Ozsvári Imri grafikai közel hozzák a szívhez a mondanivalót.

Az elméleti részt is igyekeztünk olvasmányossá tenni, és családjaink életpéldái is üdítőek, segítik megragadhatóvá tenni a lényeget.

Hogyan született meg az ötlet, hogy ezzel a témával foglalkozzatok?

Sok apró impulzus adódott össze.

Tilmann atya előadásai, aki gyakran hozta párhuzamba az isteni és a házastársi szeretetet. Egy szövetségi hetükön egy felvezető előadás után térdet hajtott a jelenlevő házaspárok előtt, hasonlóan, mint a tabernákulum előtt. Mélyen megérintett minket ez a próféta gesztus, és kutattuk magunkban, vajon hogyan tudjuk ezt helyesen értelmezni úgy, hogy közben erőteljesen látjuk gyengeségeinket, bűneinket. Kentenich atya gondolatai is elgondolkodtatóak és felkavaróak voltak, különösen az, hogy a földön semmi sem hasonlít jobban a Szentháromsághoz, mint a férfi és nő, akik a házasság szentségében a hitvesi ölelésben egymásnak ajándékozzák magukat. Micsoda?! Ez nem istenkáromlás, nem túlzás?!* És aztán közeledett az Eucharisztikus Kongresszus, ahova közösségünk ezeket a gondolatokat szánta ajándékolni.

Szükséges volt Török Orsi és Péter lelkesedése, akik felszították többünkben a tüzet, és berobbantották ezt a folyamatot, valamint a schönstatti házaspárok segítségére, akik gondolataikat, tapasztal

* A helyes értelmezéshez lásd Ferenc pápa beszédét, 2014. április 2-án, a délelőtti általános kihallgatáson, amely a Magyar Kurírban megjelent cikk alapján, a könyv 145-147. oldalán található: „Amikor egy férfi és egy nő a házasság szentségét ünneplik, Isten, hogy így mondjuk, „visszatükröződik” bennük, rájuk vési saját vonásait és szeretetének kítörölhetetlen jellegét. A házasság a velünk való Isten szeretetének ikonja. Ez nagyon szép! Ugyanis Isten maga is szeretetközösség: az Atya, a Fiú és a Szentlélek örökötől fogva és örökre tökéletes egységben élnek. Éppen ez a házasság misztériuma: Isten a két házastársból egyetlen létet, egyetlen testet hoz létre.” (A szerk.)

talataikat adták, ők hogyan éltek meg ezeket a szempontokat.

Ez a könyv volt mozgalmunk fő hozzájárulása a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nagy lelki áramlataihoz. Hogyan lehetne összefoglalni a fő üzeneteit?

Ha a szentségi házasság a szentháromság Isten szeretetének ikonja, akkor vezércsillagként ennek a szeretetnek a módját, mikéntjét kell szem előtt tartanunk, és igyekezni megvalósítani az életünkben: hogy hűséges, élethosszig tartó, irgalmas, jelenvaló, bensőséges, gyümölcsöt termő, áldozatra kész, megújuló, gondoskodó, támaszt adó, reményteli és örök. És hogy ne keseredjünk el attól, hogy már előre tudjuk, hogy elérhetetlen magasságokban van a cél, de erőt ad, hogy tudjuk, hogy helyes irányba haladunk.

Mennyire tükröződnek ebben a kötetben Schönstatt sajátosságai, hangsúlyai, üzenetei?

Teljes mértékben, sok idézetet tartalmaz Kentenich és Tilmann atyától is. Nagyon fontos eszmény, hogy a család kiségyházként él és sugároz. Házi szentélyeink a hit és az élet sugárzó tűzhegyei. Ahogy a templomban az Eucharisztia, úgy az otthonainkban a házasság szentsége teremti meg a keresztény légkör alapját.

A téma mély teológiai kérdéseket is fölvet. Hogyan tudtátok biztosítani azt, hogy

a tanítás teológiai oldala pontos és helytálló legyen, ugyanakkor közérthető nyelvezettel, egyszerűen legyen megfogalmazva az üzenet?

A schönstatti üzeneteket, értékeket igyekeztünk megtámogatni papáink, nagy egyháztanítóink és szentjeink ide kapcsolódó tanításaival is, és nagy segítségünkre volt Szent II. János Pál pápánk tanítása a Test Teológiájáról.

Ha a szentségi házasság a szentháromságos Isten szeretetének ikonja, akkor vezércsillagként ennek a szeretetnek a módját, mikéntjét kell szem előtt tartanunk...

Hogy biztosítani tudtuk-e a teológiai magasságot és a közérthetőséget, azt nem állíthatom, de igyekeztünk olyan gondolatokat papírra vetni, amiket mi magunk is első olvasásra megértettünk, és ami felemelte a lelkünket. Székely János püspök atyát kértük meg, hogy teológiai szempontból lektorálja a szöveget. Mindent

rendben talált és jóvá hagyott, sőt lelkes ajánló sorokat írt a könyvhöz.

15 állomás... eszünkbe jut a keresztút, a házaspárok útja. A könyv mellett elkészült az eucharisztikus házaspárok útja is. Mi ennek az útnak a belső íve? Milyen gondolat mentén haladunk előre az egyes állomásokon?

Amennyire ez lehetséges, igyekeztünk a házasság természetes kibontakozásának útját alapul venni itt is, az életszakaszok és nagy életfeladatok mentén: elköteleződés, otthon, gyermekvállalás, munka, életközépi útkeresés, küldetésünk és közösségi létünk megélése,

gyermekünk elengedése, kitartás, az időskoron át az atyai házba való megérkezésig, beleépítve a kommunikációt, a valódi jelenlétet, a megbocsátást, a nehézségek elviselését, és a hűség, az intimitás megélését.

Mitől lesz egy házaspár eucharisztikus házaspárrá?

Ha Isten szeretetéből merítik nap mint nap az erőt ahhoz, hogy szeressék a házastársukat, és ha a házastársuk szemében igyekeznek meglátni Istent. Ha magáévá teszi azt a látásmódot, hogy Isten szeretetét kapja a házastársán keresztül nap mint nap. Ha törekszik rá újra meg újra, hogy Isten elfogadó, felemelő szeretetét közvetítse a házastársa felé.

A könyvben nemcsak a házasság fel-emelő pillanatairól olvashatunk, hanem annak nehézségeivel is szembesülhetünk, melyek olykor elementáris erővel hatnak ránk. Milyen sajátosan, a házasságban megélhető, megvalósítható reményt közvetítenek a sorok? Milyen irányt mutat a könyv, hogy a házasságok, a házaspárok megmaradjanak – együtt, harmóniában, szeretetben?

Egy profán kép jutott eszembe: szép, ha úgy tekintünk a házasság útjára, mint egy extrém kalandtúrára, ahol fellelhetőek a boldog és nagyon kemény kihívások, pillanatok, és akkor minden erőnket arra összpontosítjuk hogy ezt a pályát EGYÜTT fussuk meg, ne adjuk fel a legnehezebb pillanatokban sem. Tudjuk azt, hogy nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben, szerelmi háromszögben élünk, ahol a harmadik fél a hatalmas és tökéletes Isten, aki nincs kiborulva a mi gyengeségeink miatt, hanem kipótolja a mi hiányosságainkat, ha igyekszünk megtenni mindent, amit mond.

Az örömről szólva az első gondolatunk az lehet, hogy azt csak spontán meg kell élni, mert az olyan természetes. A könyvben olvasható tanúságtételek azonban azt mutatják fel, hogy az öröm tartós állapota nem is olyan könnyen valósítható meg. Mi a könyv üzenete az örömről?

A mi belső örömünk elsősorban abból fakad, hogy Isten szeretett, sőt kedvenc gyermekei vagyunk, aki a szeretetét soha nem vonja meg tőlünk. Az ő szeretetét továbbadni a legnagyobb feladatunk. Ez benső megelégedettséget ad akkor is, ha pillanatnyilag nehéz, hiszen azt érezzük, értelme van minden küzdelmünknek. Az igazi öröm a jóban való nyugalom.

Hogyan lehetne ezeket a gondolatokat mozgalmunkon belül ébren tartani, elmélyíteni? Milyen utóélete lehet a könyvnek Schönstatton belül?

Szívesen ajánljuk ugyanazt a tematikát a könyv feldolgozásához, mint amit a Házaspárok útjánál is megfogalmaztunk.

Kettesben vagy csoportban is dolgozhatunk a házasságunkon, de a megvalósítás olyan sokféle lehet, ahány házasság van.

Egy-egy állomásnál elcsendesedve végiggondoljuk:

- Mit üzen nekem az adott állomás, a festett szimbólumok, a szentírási részek és a feladatok, kérdések?
- Segítségül hívhatjuk a kísérő könyvet is, amely további ötleteket, szempontokat adhat a beszélgetéshez. Elolvashatjuk, és kiemelhetjük belőle: mi érintett meg?
- Milyen örömeink, nehézségeink vannak ebben az élethelyzetben?
- Milyen vágyaim vannak ebben az élethelyzetben?

- Mit üzenhet nekem a házastársam a képpel kapcsolatban?
- Mit üzenhet nekem a Jóisten a képpel kapcsolatban?
- Konkrét elhatározást teszünk (csak egyet, kettőt – a kevesebb több): Miben szeretnénk fejlődni, és ennek érdekében milyen lépéseket teszünk, teszünk?

Természetesen a megvalósítás változik a körülményeinktől függően.

Kettesben érkeztünk:

- Érdekes néhány állomást kiválasztani, amelyek jelenleg különösen foglalkoztatnak minket, és azoknál hosszabban elidőzünk a fenti szempontok alapján.

Csoporttal érkeztünk:

- A párok kiválasztanak egy-egy állomást.
- A hozzá kapcsolódó szövegből előre felkészülnek, és ami megérintette őket, felolvassák a könyvből.
- Beszélhetnek arról, hogy az állomással kapcsolatban milyen megerősítő tapasztalatuk volt.
- Szép élmény, ha a párok kettesben is végigjárják az utat pár perces különbséggel indulva, hogy az őket foglalkoztató állomásoknál elidőzhessenek, és a legmélyebb gondolatokat is elmondhassák egymásnak.
- A záró körben megoszthatják, mivel gazdagodtak.

Családcsoporttal dolgozunk:

- A szoba közepén szétterítjük a táblák fotóit, mindenki választhat egyet. Néhány percnyi csend után beszélhetnek a választott állomásról a fenti szempontok valamelyikének alapján.
- Egy másik lehetőség: Minden pár választ a könyvből egy-egy állomást, azt

felolvassa (vagy csak azt, ami megérintette), és megoszthatja a gondolatait.

Módszerek csoportos beszélgetésekhez:

- Adjuk meg az időkeretet, egy emberre kb. hány perc jut.
- Arról beszéljünk, ami megérintett minket, amit mi tapasztaltunk, ami kihívás nekünk, amivel feladatunk van. Ne vitatkozzunk.
- Ha mély dolgokról szeretnénk beszélni, ami mindkettőnket érint, kérdezzük meg társunktól, hogy megoszthatjuk-e.
- Figyeljünk arra, hogy mindenki (a visszahúzódozóbbak is) szóhoz jusson.
- Ha szükséges, adjunk teret a kérdéseknek, kétségeknek.
- A záró körben adjunk időt arra, hogy a párok csendben vagy hangosan megfogalmazzák elhatározásaikat.

Az interjút készítette:

Dancsok Edina és Tamás

Növekedés különbözőségeink által*

A családhetünkön az esti beszélgetések témája az volt, hogyan növekedtünk mint házaspár a különbözőségeink által. Nagyon komoly tapasztalatokat, példákat hallottunk, sokat erősödtünk általuk. A sok elhangzott életpéldából osztanánk meg gyöngysorként egy-egy személyes példát, amit minden házaspár saját maga fogalmaz meg és oszt meg a kedves olvasóinkkal.

- Az egyikünk szeret terveket készíteni a hónapokra, hetekre, napokra, míg a másikunk folyamatosan tevékenykedve a jelenben él. Az évek során az újabb és újabb gyermekek érkezése által ez sok nehézséget okozott a hétköznapokban. Mostanra közös Google naptárunk van, így mindenki látja a programokat. Ebbe tervezünk spontán időtöltést is, hogy érezhessük a szabadságot. Úgy látjuk, hogy míg az egyikünk a tervekhez nem ragaszkodik már olyan görcsösen, a másikunk használja és támaszkodik a naptárra, ami segíti őt az időbeosztásban. Így mindketten fejlődöttünk, növekedtünk egy nehézségünk által.

- Egyikünk (történetesen a feleség) szeret mindent minél hamarabb megcsinálni vagy megcsináltatni, másikunk (történetesen a férj) pedig "fontolva haladó", a schönstatti nagyon lassan, szinte semmit elvet követve megvárja, hogy "megérjen a helyzet" a feladat

elvégzésére. Ez a házasságunk kezdeti szakaszában okozott kisebb-nagyobb konfliktusokat, de aztán megtanultuk elfogadni egymás személyiségének ezt a részét is. Megtanultuk megérteni, hogy a házastársunknak miért olyan fontos a saját elképzelése, és így mindketten tudtunk a másik megértése által elmozdulni az addigi merev álláspontunktól. Így a feleség belátta, hogy sokszor egy egyszerűnek tűnő munka is nagyobb átgondolást, előkészületet, esetleg kipihentséget igényel a férjétől, míg a férj is látta, hogy a házban, illetve a ház körül lévő feladatok rendezettsége, véglegessége milyen fontos a feleségének és közös életvezetésüknek. Megtanultuk türelemmel, szeretettel kezelni ezt a különbözőséget, mely kapcsolatukat is erősítette.

- A mi egyik fő különbözőségünk abból fakad, hogy más kommunikációs mintát hoztunk otthonról a házasságunkba. Egyikünk (feleség) családjában az elhallgatás, szőnyeg alá söprés kultúrája élt, nem volt szokás beszélni az érzésekről, a lelki folyamatokról, a konfliktusokról. Ezzel szemben másikunknál (férj) szinte mindig mindent megbeszéltek, kibeszéltek, sokszor mármár túlbeszéltek. Kapcsolatunkban így a két véglet találkozott, ezt kellett közelítünk egymáshoz az évek során, mely lehetőséget adott mindkettőnknek a fejlődésre. Ennek eredményeként a fe-

* Ebben az írásban a 7. szövetségi évfolyam esti beszélgetéseiből olvashatunk részleteket. (A szerk.)

leség felismerte, hogy milyen jó, hogy a férjével mindent megbeszélhet, és ez nemcsak neki fontos, hanem a másíknak is. A férj pedig belátta, hogy bizonyos dolgokat elég egyszer megbeszélni, nem kell mindenen hosszasan rágódni.

- Én (feleség) nyitottabb vagyok az új dolgok felé, a férjem inkább szereti átgondolni, elhalasztani, elodázni a dolgokat. Meg kellett tanulnunk egymást így elfogadni, mert volt, hogy az volt a jó döntés, amikor azonnal reagáltunk valamire, de volt, hogy jobban tettük, hogy vártunk. Amikor már vagy kétszer voltunk Óbudaváron családnapokon, megfogalmazódott bennem, hogy milyen jó lenne, ha mindazt a sok jó és szép dolgot, amit kaptunk, valahogy tovább tudnánk másoknak is adni. A férjem ettől teljesen elzárkózott, ezért türelmesen vártam. Aztán amikor már hatodik alkalommal vettünk részt, a férjem beleegyezett, hogy jelentkezünk a CSAK-

ra. Abban az évben szeretetszövetséget is kötöttünk. A CSAK elvégzése után a férjem abba is beleegyezett, hogy a családnapokon előadók legyünk. Ki kellett várnom, hogy megfontolt férjemben is megszülessen a vágy a küldetésünkre.

- A vezetésben kialakítottuk, hogy mi a legjobb megoldás. Amikor ismeretlen

helyen utazunk, pl. külföldön, akkor sokkal jobban és feszültségmentesen tudunk eligazodni, ha én vezetek, és a férjem navigál. Gyorsabban tudok az adott helyzethez alkalmazkodni, például hirtelen megállni, esetleg megfordulni, a férjem pedig sokkal jobban tudja átlátni, hova kell menni, hogyan lehet a lehető legegyszerűbben odaérni, ahová szeretnénk.

- Minden nap történik valami, ami élénk állítja a feladatot, hogy fülünk az Isten szívéen, kezünk pedig a kor (a család...) pulzusán legyen. Amíg egyikünk (a feleség) gyorsan reagál, és szíve szerint azonnal cselekedne, addig másikunk (a férj) higgadtabb – már-már bosszantóan megfontolt. Két ilyen eltérő pulzust nem könnyű, és talán nem is kell összehangolni, de ahhoz, hogy rombolás helyett előre vigyen, fontos volt egy szabályt megbeszélünk: indulatból, hirtelen ne döntsünk – és ha ketten nem is jutnánk előre, hárman akár növekedhetünk is, ahogyan az nem olyan régen meg is történt.

- Egyik gyermekünkkel kapcsolatban váratlan, nagy nehézség adódott az iskolában. A feleség azonnal cselekedni vágyott, és pontot akart tenni a dolog végére. A férj azt javasolta, hogy imádkozzanak el egy kilencedet, és a végén talán jobban meglátják, mit tegyenek. A kilenced végére szinte cselekednünk sem kellett, mert Isten olyan megoldást talált, ami egyikünknek sem jutott (vona) eszébe...

- Egyik jellemző különbözőségünk a lelki alkatunkból fakad. Vannak események az életünkben, amelyek érzelmileg hol jobban, hol kevésbé érintenek meg

bennünket. Egyesek pedig kimondottan ránk telepsznek, és nyomasztólag hatnak. Egyikünk ezeket viszonylag hamar fel tudja dolgozni magában, vagy egy(szeri) rövid megosztást, kibeszélést követően le tudja tenni. Másikunknak több időre, alkalomra van szüksége, és még akkor sem biztos, hogy végérvényesen helyére kerülnek az érzelmei, hanem idővel, akár már kisebb külső „inger” hatására újra a felszínre törnek, és újbóli megosztásra várnak.

Nálunk két dolog tud segíteni ezekben a helyzetekben: újra és újra meghallgatni a másikat, hagyni, hogy a kibeszélés által könnyítsen a lelkén, esetleg (ezáltal) maga valamilyen feloldásra találjon az adott szituációban. De van, hogy a meghallgatás önmagában nem elég. Együtt erősebbek vagyunk, és ilyenkor hasznos lehet, ha társunk más megvilágításból, vagy egy megerősítő, bátorító gondolattal, átkeretezéssel mégis segít helyükre tenni az addig feloldatlan érzéseket, gondolatokat (mint a mágnes, ami az erővonalak mentén rendezi a szétszóródott vasreszeléket). Ebből a különbözőségekből egyikünk (a férj), megtanult nyitottabb lenni a beszédesebb, lelkizősebb feleség felé, másikunk (a feleség) pedig megtanulta elfogadni és tiszteletben tartani, hogy társa nem mindig tud nyitott lenni, mert egy csendes elvonulásra vágyik.

- Bár hasonló háttérrel, adottságokkal érkezünk a házasságunkba, így is több különbözőségünkkel kellett megküzdenünk. Hogy a kép sokszínű legyen, mi egy olyan történetet osztunk meg, amikor a megoldást a Gondviseléstől kaptuk ajándékba. Negyedik gye-

rekünk érkezésekor már igen szűkössé vált a lakásunk, már nemhogy íróasztal, vagy ruhásszekrény, de több ágy se fért el. Lépnünk kellett. Egyikünk (férj) szereti a régi dolgokat, a másikunk (feleség) viszont ezekben, ha nem jól használható, akkor inkább csak porfogókat lát. Ezzel egyidőben örököltünk régi családi bútorokat is, egy egész szobára valót. A költözés előtt lehetetlennek tűnt, hogy ezeknek is helyet szorítsunk, hiszen ezek inkább egy szépen berendezett szalon díszei lehettek volna, mintsem egy szűkösebben elférő hatfős család nappalijába beprésselt, de a kisgyerekek részére csak korlátozottan használható bútorok. (A régi kanapé és fotel még nem trambulinnak lett tervezve...) Saját erőből megoldhatatlannak tűnt a családunk használható bútorainak és az örökölt régi szalonberendezésnek az egyesítése. A rendelkezésünkre álló anyagiakkal a reménybeli új lakásunkban gondolnunk sem lehetett egy külön „múzeumi szobára”. A Gondviselés azonban felülmúlta minden elképzelésünket: végül, csodálatos fordulatok révén a lakásunk helyett egy olyan házat kaptunk, aminek két nappalija van: egy régi bútorokkal berendezett és egy mai, kényelmesebb berendezéssel. A Jóisten ingyenesen úgy ajándékozott meg, hogy ahhoz mi „csak” kitartó imákkal járultunk hozzá. A különbözőségeinket Isten így is meg tudja áldani, és mi hálásak vagyunk, hogy nem minden a mi erőfeszítéseinken múlik...

- A közös életünk kezdetén már nagyon hamar felismertük, hogy rengeteg dologban különbözünk. Természetesen ösztönösen is törekedtünk a kompro-

misszumokra, hiszen egy dologban határozottan egyetérttünk: mindkettőnk számára fontos és értékes a házasságunk. A különbözőségek hol kevésbé meghatározóak, hol a legapróbb dolgok is bosszantóak. Úton vagyunk ebben is, mindennap újrakezdjük.

Az egyikünk például a sokkal aktívabb, sportosabb nyaralást szereti, míg a másikunk szeret a "semmittevésben" megpihenni, olvasgatni, filmeket nézni. Nyaralásaink során mindkét program szerepel a kínálatban: egy hegymászós napot követ például egy strandolás. Lehetőséget igyekszünk adni a másinak a hétköznapiakban is, hogy mindegyikünk abban pihenje ki magát, ami a legjobban feltölti. Így a gyerekeink is látják, hogy nem vagyunk teljesen egyformák mindenben, és mégis lehet kompromisszumokat kötni.

- A humor nagy segítségünk. Nem bagatellizáljuk el a problémákat ezáltal, hanem az apróbb nézeteltérések esetén segít a figyelmünket arra irányítani, hogy ez nem olyan fontos kérdés, nevesünk egy jót, és lépünk tovább!

- Tanulságos volt elbeszélgetni különbözőségeinkről. Első gondolatunk, miszerint mi inkább hasonlóak vagyunk, mint különbözőek, a témában elmélyülve idővel megdőlt. Nagyon is különbözünk, és bár az együtt töltött évek alatt összecsiszolódtunk, a felszín alatt ezek a különbségek megvannak. Ezért is hasznosak ezek az óbudavári feladatok, mert ilyenkor rákényszerülünk átbeszélni egy-egy témát, amire magunktól nem biztos, hogy rászánnánk az időt. Ebbe az irányba mutat az a különbözőségünk is, amit példának választottunk. A házastársi beszélgetések köztünk sosem mentek könnyen. Amíg én egy témát már lezártam vagy egyértelműnek tekintek, feleségem szeret jobban elmélyülni, boncolgatni. Nekem nehezemre esik a "lelkizés", ő ezt igényli, nélküle boldogtalan. A megoldást a különböző lelki témájú könyvek közös "feldolgozása" jelentette, ilyenben a schönstatti irodalom is bővelkedik. Ezekből olvasunk fel egymásnak, majd beszélgetünk az éppen aktuális témáról – így nekem is könnyebb, és talán feleségem sem marad lelki táplálék nélkül.

- Sokan megtapasztalhattuk már, hogy szombati készülétek nélkül nincs vasárnap, hogy „háztartási” beszélgetés nélkül nincs „házastársi” beszélgetés, és a különbözőségeink felismerése és elismerése nélkül a harmonikus házasság sem lehetséges.

- Orvosi munkaköröm kapcsán olykor ajándécsomagokkal térek haza büszkén, hogy az „asszony is láthassa”, van értelme a munkámnak. Kezdetben nem kis megrökönyödésemre láttam, hogy a nekem/nekünk szánt ajándékok csendesen átalakulnak csomagokká, kis feliratokat kapnak, vagyis másnak szántakká válnak rövid időn belül. Hát ez a birtoklásra edzett lényemet (ld. porosodó könyvek gyűjtése) gyakran elbizonytalanította, így szó szót követett („Már megint? Ezt is?”). De évek alatt be kellett látnom, hogy feleségem „nem bírja a felesleget”, ugyanakkor mindketten nyitottak vagyunk mások szükségéi iránt. Visszagondolva a feszült pillanatokra, utólag jó érzéssel tölt el az együtt kialakított mértékletesség, hogy jó helyre, a megfelelő kézbe kerültek a tárgyak. Gyermekeink ezzel a helyzettel sokszor találkoznak (pl. komatálak, ruhagyűjtés) és talán természetesebbé válik a megosztás számukra is. Az utóbbi időben pedig olykor a feleségem is megkérdezi mosolyogva: „ezt ne tartsuk meg?”, ilyenkor mindketten derűt élünk át. Örömforrássá váltak ezek a hazaérkezéseim és gyakran megtapasztaltuk, hogy kapni és adni összetartozik, így a Gondviselő Isten arcát nem csak látni, de láttatni is lehet.

- Sok gondot okozott házasságunk elején, hogy én szeretek beszélni, fér-

jem pedig nem. Amit csak tud, tömondatokban elintéz. Nem értette, hogy miért megyek mindig utána, amikor hazaér a munkából, és persze én sem tudtam, hogy nem lehet egyszerre lerohanni. Kentenich atya tanítása által azonban ma már tudom, hogy amikor házastársam megérkezik a munkából, várok, úgysis előbb-utóbb leül mellém, és meghallgat, mi történt velem aznap. Így van ideje lelkileg is hazaérni, és letenni a mindennapi munka terheit. Évek óta ez nagyon jól működik, és hálásak vagyunk azért, hogy megtanulhattuk.

- Egyikünk (a férj) inkább a nyugodtabb hétvégéket, a pihenést vagy az otthoni munkákkal való haladást szereti jobban, a másikunk (a feleség) pedig jobban kedveli, ha minél több közös élményben van részünk. A nyaralások során is kijött ez a különbözőség. Egyikünk, miután megérkezünk egy nyaralóhelyre, végig ott lenne és pihenne, a másikunk pedig felfedezné a környéket, és a lehető legtöbb látnivalót megnézné az adott helyen. Az évek során sikerült kialakítani egy olyan rendszert, hogy egyhetes nyaralás alatt két alkalommal megyünk kisebb kirándulásra. Egyikünk rájött, hogy ezekre a plusz látnivalókra évek múlva is jó visszaemlékezni, a másikunk megtanult egy kicsit lassítani, időt hagyva az élmények feldolgozásának is.

Látható, hogy minden házaspár életét gazdagítják a különbözőségek, melyek elfogadásán munkálkodva mindnyájan megtapasztalhatjuk a Jóisten kegyelmét, növekedünk a szeretetben.

A 7. szövetségi évfolyam

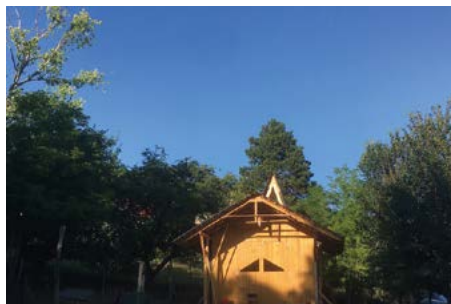
Egy család – egy szövetség

Napok óta dühösen ébredtem, apukám kerek születésnapjára arra vágyott, hogy csak az egykori, szűk családja legyen együtt egy kicsit, vejei és unokái nélkül. Sehogy sem tudtam megérteni, miért lennének útban férjem, gyerekeim, sógoraim, az unokatesók hada, akiket annyira vágytak, vártak, szerettek!

De azért egy születési kívánságot az ember csak-csak igyekszik teljesíteni, volt már sok olyan ajándék a nagy családban, amit a „nem értelek, de szeretlek” nevében adtunk egymásnak, és mindig nagy öröm is fakadt belőle. Így most is végül egész jókedvűen intettem búcsút kis családomnak, akik az egy órás ünneplés alatt még néhány utolsó simítást elintézték, hogy utána örömmel ünnepelhessen együtt a nagy család apraja-nagyja.

Hamarosan mindenki megérkezett. Elkezdődött a mi kis egy óránk. Nem volt semmi extra: egy kápolna, néhány gitár, mécsesek, sok zsepi, egy pénztárcából előkerült icipici schönstatti Szűzanya kép, a sok lány és szüleink.

Hálát adtunk az ünnepeleért imáinkban. Végtelenül szép és megható egy óra

volt. Az értetlenségem, hogy miért kell ez, teljesen átalakult. Nagyon jó volt így együtt lenni, mint „régén”, jó volt összekapcsolódnival az imádságban! Nagyon hálásak lehetünk, hogy ilyen édesapánk (és persze édesanyánk) van!

Egy óra elteltével mindannyian nagyon örültünk, amikor ki-ki saját férje, gyerekei mellett ülve már együtt ünnepeleltük a Szentmisét, majd egymást megvendégelve a szépen terített asztalnál sokáig beszélgettünk még!

Pár héttel később a kápolnában a „szeretetszövetséges könyvecskét” lapozgatva szép volt mindannyiunk nevét megtalálni benne! Úgy érzem, a Szűzanyának is lehet némi köze hozzá, hogy ilyen szép ünnepele tudtunk közösen, összefonódva megélelni!

Hogyan jutottam el a tized rózsafüzértől egy teljes rózsafüzérig?

Évek óta járok biciklivel dolgozni tavasztól télig. Közben kezdtem el mondani egy tized rózsafüzért a családtagjaimért. Napi beosztásom is kialakult, hétfőn a férjemért mondtam, majd sorban a gyermekeimért. Aztán úgy alakult, hogy a napi ünnepeltért is imádkoztam (névnap, születésnap). A titkok helyére akkoriban a nevüket és az éppen aktuális kéréseimet fűztem be. Oda út és haza út a két tizeddel évekig úgy éreztem, hogy teljes az életem. Majd jött 2021 tavasza, amikor is testi-lelki szenvedéseim miatt többet jártam templomba s ekkor megtalált a lelki adoptálás imája. Ebben egy tizedet kell imádkozni egy magzatért kilenc hónapig át, egészen karácsonyig. Hát, gondoltam, akkor már legyen három tized. A negyedik tized már adta magát, hogy a betegekért mondom. S végül az ötödiket a pápa szándékára és a papjainkért. De itt előreszaladtam, mert ez egy félév alatt alakult ki bennem. Mivel a hőn áhított NEK-en nem tudtam részt venni, az akkori nehézségeimet felajánlottam a Szűzanyának. Ekkor határoztam el, hogy mostantól már egy egész rózsafüzért elmondok naponta. A napi ajánlást követem

a titkokban, de közben az aktuális családtagomra vagy a kérésre, vagy arra az imaszándékra gondolok, amit kérnek tőlem. Megfigyeltem, hogy érdekes összecsengések vannak a titkok és a kialakult szándékaim között. Például a betegekért mondtam negyedik titok:

„Akit Te, Szent Szűz, a templomban bemutatnál”,

„Aki értünk a keresztet hordozta”,

„Aki Téged, Szent Szűz, a mennybe felvett”:

egészen jól példázzák a betegek életét.

De ugyanúgy a papjainkért mondtam ötödik tized:

Akit Te, Szent Szűz, a templomban megtalálta,

Akit érettünk keresztre feszítettek,

Aki az Eucharisziában nekünk adta önmagát.

Ezekre ima közben ébredtem rá.

Arról szeretnék még írni, hogy ne úgy képzeljétek, hogy én ezt naponta egyben imádkozom. Adtam ebben szabadságot magamnak és rugalmasságot. A bevezető részt igyekszem még reggel itthon elmondani, de gyakran marad estére. Hétköznapra bejártott menetrendem van. Munkába menet mondom az elsőt, majd déli

séta (tudom ez kiváltság) közben még két-három tizedet. Így hazafelé már az utolsó következik. Hétköznap könnyebben be is tartom ígéreteimet. Hétfvégén ez már nem ilyen könnyű. Bevallom azt is, hogy ha nehezebb periódusom volt, akkor kértem youtube-os segítséget, mert így sikerült csak. Próbálok rugalmas lenni, és egyéb tevékenységeim köz-

ben is imádkozni. Nekem bevált például a sorban állás, várakozás az orvosra, zuhanyozás és egyéb manuális tevékenységek is. Teljesen egyéni szerintem, hogy kinek hogyan fér bele az ima a napjába. Én azért szeretem így, mert az egész napomat átszövi. Most hallottam, hogy ez még nem is a teljes rózsafüzér így, mert az tizenöt tized. Van hova fejlődnöm. Biztatlak titeket, hogy alakítsátok ki azt az imarendet, ami nektek megfelelő, s imádkozzatok családtagjaitokért és persze a leendő családtagjaitokért is. S persze azokhoz is, akik már előttünk járnak. És ne felejtkeztek el imádkozni a betegekért!

Végül álljon itt Kentenich atya dachaui válasza arra a kérdésre, hogy „Túléljük-e?”

„Nem az a kérdés, hogy túléljük-e, hanem az, hogy szentek leszünk-e.”

Itt vagyok neked

Aschönstatti hét utolsó napján megéltem azt, hogy a hajunk minden szála számon van tartva.

Úgy érkeztem meg a megosztó körre, hogy essünk túl rajta, mondok valamit. Azt tudtam, hogy Szűzanyával kapcsolatos benyomásaimat mondanám, de nehezen kerekedett ki egy rendezett gondolatmenet. A vágyakozásom viszont őszinte volt a Schönstatti Szűzanyával való kapcsolatra, ezen felbuzdulva be is dobtam az alkalom előtt a kápolna korszójába egy cetlit, megfogalmazva

azt a szándékot, hogy szeretnék az eszköze lenni, nyitottá válni a társaságára. Megértettem, hogy része akar lenni az életünknek, terheket szeretne átvállalni tőlünk, nevelne, formálna, ha hagynánk, nem csak egyéneket, hanem a teljes családot, hogy Szent Fiához közeledhessünk. Mély vágy volt erre bennem.

Amint beléptem a terembe, láttam, hogy a férjem a zongoránál ül, gondoltam, jól van, akkor egészen a kör elején leszünk, ha mellé ülök, hamar túl leszek a mondandómon, mindig arra ment a kör...

Alaposan megijedtem, amikor kiderült, hogy a mellettünk ülő pártól elfelé indul a megosztás, én leszek a legeslegutolsó! Hamar összekuszálódtak a gondolataim, nem tudtam felidézni, mit akartam mondani. Figyeltem hát a többieket, aztán egyszer csak elindult egy önkéntelen gondolatmenet bennem:

Épp a Schönstatti Szűzanya képe alatt ülök. Hátra kellene fordulnom, hogy lássam, jobb-e erre ránézni, mint az otthoni régi Szűzanya képre, amit a nagymamámtól örököltem, és nemrég realizáltam, hogy nem igazán jelent semmit számomra. Amint hátrafordultam, egy pillanat alatt lefutott bennem egy teljes gondolatmenet:

Drága anyósom épp egy éve halt meg pár nap leforgása alatt. A Balatonnál vártunk rá, hogy utánunk jöjjön, de már nem tehetett. Pedig végre elhatároztam, hogy ott majd kifaggatom szép imaéletéről, hogy tanuljak tőle. Nagyon vágytam erre, rég készítettem már magam erre a beszélgetésre. De realizálnom kellett, hogy őt már nem fogom tudni faggatni, nagy törés volt ez nekem, elvesztettem egy nagyon fontos kapaszkó-

dómat. Az e fölötti szomorúság mindezidáig nem is igen csillapodott bennem, de a nyár folyamán az események kicsit feledtették velem ezt a fájdalmamat, hettek óta nem gondoltam rá.

Ez a nehéz terhem és a Schönstatti Szűzanya válasza erre egyszerre hasított belém, ahogy rápillantottam: „Az anyósod helyett itt vagyok most már én neked!”

Isten (mindig) Veled, Anyu!

Karácsony előtt néha már megfordult a fejemben, hogy vajon vegyünk-e még ajándékot Anyunak, megéri-e még a karácsonyt. A gyerekeknek is egyre többször szóltam, hogy napközben is imádkozzanak a Nagyiért. Aztán vettünk ajándékot, olyat, amire

nagyon vágyott, bár szinte biztosak voltunk benne, hogy már nem fogja tudni használni, de az örömeért így is megérte.

Mindig, amikor készültem átmenni Hozzá, az odaúton azért fohászkodtam, hogy ne legyenek fájdalmai, amiért esetleg orvost kell hívjunk, aki kórház-

ba küldené. Nagyon fontos volt nekem, hogy a legvégén mellette lehessenek, és mondhassam az Irgalmasság rózsafüzérét. Erre erősebben vágytam, mint amennyire tartottam tőle, hogy látom meghalni. Fogni akartam a kezét. Bölcsességet kértem, hogy tudjam, mikor kell papot hívni hozzá. És persze erőt.

Az utolsó két hétben már őriztük őt, felváltva a testvéremmel. Amikor nála voltam, sokszor aludt, így én mondtam a Fájdalmas vagy a Világosság rózsafüzérét. Az Üdvözlégyek közben arra gondoltam, hogy Anyunál szépen lassan összeér a „most és halálunk óráján”. Mellette még egy Irgalmasság rózsafüzért is elimádkoz-

tam, nem csak Anyu bűneiért, hanem bizony a magam bűneiért is, amiket kétőnk sokszor nem zökkenőmentes kapcsolatában, elkövettem. Számomra nem volt új az Irgalmasság rózsafüzér, mégis eddigi életemben még soha nem éltem át annyira, mint ezekben a napokban. És a szívem mélyén kicsit mindig reméltem, hogy most fog meghalni, hisz itt vagyok és mondom. De Istent nem lehet így irányítani.

Aztán egy hétfői napon, amit szinte végigaludt, éreztük úgy, hogy ideje elhívni a plébánosunkat, feladni az utolsó kenetet. Áldozni nem tudott, nem volt magánál. Utána pár napig megint úgy tűnt, hogy picit erősebb. Csütörtökön kifejezetten sokat volt ébren, annyira, hogy aznap nem is tudtam nála elmondani az imáimat. Másnap a szokásostól eltérően korán mentem hozzá, utólag tudom, a Lélek vitt oda.

Elmondtam egy Szent Mihály imát, utána hívtam a Szentlelket. Aztán elkezdtem az Irgalmasság rózsafüzérét, aminek még egészen az elején megérkezett a testvérem is, aki meg is lepődött, mert nem számított rám. Ketten folytattuk. Ő fogta Anyu egyik kezét, én a másikat. És hiába potyogtak a könnyeink, már akkor, ott azt gondoltam, hogy ez így most szép, nagyon szép... Közben pedig eszembe jutott, hogy a végén elmondhatnánk az „Oltalmad alá futunk

Istennek Szent Anyja” imát is, s miközben mondtuk, jöttem rá, hogy miért is: „Mi Asszonyunk, mi Közbenjárónk, mi Szószólónk, engeszteld meg nekünk Szent Fiadat, ajánlj minket

Szent Fiadnak, mutass be minket Szent Fiadnak. Ámen.”

És mialatt mondtuk, valamikor, nem tudjuk, mikor, Anyu elment, átment az életből az Életbe. Másnap reggel érte mondtattuk a szentmisét, ami hogy-hogy nem, éppen szabad volt – nem volt más miseszándék. Azon az egész család ott tudott lenni.

Persze nagy a szomorúság, de akkora hála és öröm van bennem, amikor eszembe jut, hogy minden imánk meghallgattatott. Sőt még több is. Anyut a Jézus Szíve Templomban, Jézus Szíve ünnepén (első péntek), az Irgalmasság órájában (15 órakor) helyeztük örök nyugalomra egy szentmisével egybekötött temetési szertartással. Isten ezzel felülmúlta minden kérésünket! Nem győzőm megköszönni. Deo gratias! Istené a dicsőség!

Josef Kentenich: Lelkileg egymásban, egymással és egymásért*

A mi az egész (Schönstatt) család előtt lebeg: az új ember megalkotása és kiformalása az új közösségben. Itt is megint régi, elcsépeelt szavak, de újra élettel telivé kell tennünk őket! Az új ember bensőleg áttelekesült, lélekkel átjárt ember, aki egy igaz közösségben kapcsolatban áll a többiekkel. Egy igaz közösségben! Olyanban, mely tehát ismeri a lelki egymásban, egymással, egymásért való létezését.

Természetesen most megint itt van a nagyon konkrét kérdés: Mit értünk el eddig ebben az irányban?... Talán megérintjük itt azt a pontot, amely legmélyebben felkelti benső elégedetlenségünket. Mi az, ami hiányzik? Igen, a lélekkel átjárt, áttelekesült ember.

Korábban igent mondtunk arra, hogy távolságot tartunk minden olyan dologtól, ami nem Isten és nem mutat Istenre, de ezzel egy időben keressük az összetartozást is, vagyis egy mély kettős egységet Istennel. A lélekkel átjárt, áttelekesült ember mindent Istennel való kapcsolatban tesz, és ez egyben egy mélyebb közösségi lét ápolására is szolgál. Ez az új közösség eszménye. És azt hiszem, itt horgonyozhatunk le a legerősebben: lelkeleg egymásban, egymással és egymásért. Tehát nem csak egy külsődleges egymás mellettiség megfelelő formák-

kal. Az a gondolat formálódott meg bennem, hogy még egyszer részletesebben kell beszélni erről, mert feltehetően itt van a mély alapja elégedetlenségünknek. Ez azt akarja jelenteni, hogy érezzük, még milyen kevésbé növekedtünk mélyen bensőleg egymásba.

Mindannyian ismerjük a kifejezést: „kapcsolati szorongás” – egy szorongás, hogy más emberekkel belső kapcsolatba kerüljünk. Ez létezik mindenhol, még

* Forrás: P. J. Kentenich: Előadások (1963), 2,196; 8,130; 1949. febr 15-i levél

házas embereknél is. Ezt szeretnénk enyhíteni, csökkenteni azzal, hogy családot (egy Schönstatt-családot) akarunk egymással alkotni és formálni. Ez azt jelenti: megtaláljuk a belső lelki érzékeléskapcsolatot egymással. Mindez igaz, és az élet során sok-sok nehézségen átsegít.

Ez a kapcsolat – lelki kapcsolat másokkal – felvehet bizonyos formákat. Lehet egy testvéries lelki egymásban lét, lehet baráti lelki egymásban lét, és lehet atya-gyermek lelki egymásban lét. Mindenesetre ahol ezt a lelki egymásban való léte igazi, Istennek tetsző módon ápoljuk, mindig egészen nagy megkönnyebbülést jelent a magányossággal szemben, ami végül is meghatározza az életünket.

Néhány héttel ezelőtt ezt már egyszer nagyon nyomatékosan előhoztam: A Jóisten végtelenül jó, amikor engedi,

hogy belenőjünk egy olyan szeretet-szervezetbe, amelyet az imént említettem. De nem tekinthetnek el attól, hogy mindannyiunk számára eljön az idő – legalábbis akkor, ha az Úristen arra hívott meg minket, hogy vezetők legyünk, hogy embereket felfelé vezessünk –, amikor végül mégis magányosnak érezzük magunkat. Ez a magányosság-tudat végső soron az Istennel való összetartozás tudatában oldódik fel.

Ezt jól kell érteniük. Ez nem azt jelenti, hogy minden kísérlet, hogy az emberi szíveket egymással összekössük, végül is lárifári, végül mégis csak a végsőre és legnagyobbra vagyunk beállítva, Istenre. Ez nem azt jelenti, hogy van valami a lelkünkben, van egy pont a lelkünkben, amelynek a végső beteljesülést csak az Istennek való kizárólagos és osztatlan odaadás adja meg. Nem, nem! Mindent meg kell tennünk, hogy a kötődésszervezet – ahogy mindig tanítjuk – bennünk és környezetünkben működjön, de tudatosítsuk magunkban: az élet egyszer minden szinten csalódást fog hozni. De a csalódásokon túl kell lépni.

Ameddig a legtágabb körökben nem fáradozunk sikeresen a mély lelki egymásban és egymással való élet visszahódításáért, a közösségről való minden beszéd csak felületes játék és kétséges önámító-manőver.

Természetes, hogy minden mély lelki közelséghez veszélyek is kapcsolódnak. De ugyanez áll, még fokozottabb mértékben, a mechanikus lelki távolságtartásra. Hogy ez hová vezet, jól mutatja a társadalom mai állapota.

*Fordította:
Csermák Kálmán és Alice*

Ismerjük fel életünkben Jézus éltető jelenlétének jeleit!

Ferenc pápa beszéde 2019. január 20-án

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!
Múlt vasárnap az Úr megkeresztelkedésének ünnepével elkezdjük az úgynevezett „évközi” liturgikus időszakot: ebben az időben Jézust nyilvános életében követjük, abban a küldetésben, amelyre az Atya a világba küldte. A mai evangéliumban (vö. Jn 2,1-11) Jézus első csodatételének elbeszélését találjuk. Ez az első csodajel a galileai Kána faluban történik, egy menyegző keretében. Nem véletlen, hogy Jézus nyilvános életének elején egy esküvői szertartást találunk, mert őbenne Isten házasságra lépett az emberiséggel: ez a jó hír, még ha azok, akik meghívták, még nem is tudják, hogy asztaluknál Isten Fia ül, és hogy ő az igazi vőlegény. Kána jelének egész misztériuma ugyanis ennek az isteni vőlegénynek, Jézusnak a jelenlétén alapul, aki elkezdti feltárni magát. Jézus Isten népének vőlegényeként mutatja meg magát, akit meghirdettek a próféták, és feltárja előttünk annak a kapcsolatnak a mélységét, amely összeköt bennünket vele: ez egy új szeretetszövetség.

A szövetség összefüggésében értjük meg teljesen a csoda középpontjában álló bor jelképének jelentését. Épp az ünnep csúcspontján elfogy a bor; Szűz Mária észreveszi, és azt mondja Jézusnak: „Nincs boruk” (Jn 2,3). Mert csúnya dolog lett volna vízzel folytatni az ünnepelést! Megszégyenülés lett volna azoknak az embereknek. A Szűzanya észreveszi,

és mivel anya, rögtön Jézushoz fordul. Az Írások, különösen a próféták a bort a messiási menyegző jellegzetes kellékének tartották (vö. Ám 9,13-14; Jo 2,24; Iz 25,6). A víz az élethez szükséges, a bor pedig a menyegző bőségét és az ünnep örömét fejezi ki. Lehet-e ünnep bor nélkül? Nem is tudom... Amikor borrá változtatja a vizet, mely „a zsidók rituális tisztálkodására” (Jn 2,6) használt kőorsókban volt – az volt a szokás, hogy mielőtt beléptek a házba, megmosakodtak –, Jézus egy sokat mondó csodajelét hajt végre: Mózes törvényét evangéliummá, örömhordozóvá változtatja.

Most nézzük Máriát: a szavak, amelyeket Mária a szolgálkhoz intéz, megkoszorúzzák a kánai lakodalom képét: „Bármit mond nektek, tegyétek meg” (Jn 2,5). A Szűzanya ma is mindannyiunknak mondja: „Bármit mond nektek, tegyétek meg!” Ezek a szavak értékes örökséget jelentenek, amelyet a mi anyánk ránk hagyott. Kánában a szolgálk engedelmeskednek. „Jézus így szólott hozzájuk: »Töltsétek meg a korsókat vízzel!« Megtöltötték színültig. Aztán így szólott hozzájuk: »Most merítetek, és vigyetek a násznagynak!« Vittek neki” (Jn 2,7-8). Ezen a menyegzőn valójában új szövetség kötöttik, az Úr szolgálói pedig, vagyis az egész Egyház, új küldetést kap: „Bármit mond nektek, tegyétek meg!” Az Úr szolgálata azt jelenti, hogy meghallgatjuk, és gyakorlatra váltjuk az ő szavát. Ez Jézus anyjának egyszerű, lényegre törő javaslata, a keresztény ember életprogramja.

Szeretnék emlékeztetni egy olyan tapasztalatra, amelyben biztosan mindannyiunknak volt már részünk. Amikor nehéz helyzetben vagyunk, amikor olyan problémák merülnek fel, amelyeket nem tudunk megoldani, amikor tele vagyunk szorongással és aggodalommal, amikor nincs bennünk öröm, menjünk a Szűzanyához, és mondjuk neki: „Nincs borunk. Elfogyott a bor. Nézd, milyen helyzetben vagyok, nézd a szívemet, nézd a lelkemet!” Mondjuk el ezt a mi anyáknak, ő pedig odafordul majd Jézushoz, és azt mondja neki: „Nézd ezt a férfit, nézd ezt a nőt: nincs bora!” És azután visszatér hozzánk, és azt mondja nekünk: „Bármit mond nektek, tegyétek meg!”

Valamennyiünk számára a kőkorsóból való merítés azt jelenti, hogy rábízzuk magunkat Isten szavára és a szentségekre, hogy megtapasztaljuk Isten kegyelmét életünkben. Akkor mi is, mint a borrá lett vizet megízlelő násznagy, felkiálthatunk: „Te mostanáig tartogattad a jó bort” (Jn 2,10). Jézus mindig meglep bennünket. Szóljunk az anyához, hogy szóljon a Fiúnak, és ő meglep majd bennünket.

A Szent Szűz segítsen, hogy követni tudjuk felhívását: „Bármit mond nektek, tegyétek meg”, hogy teljesen megnyíljunk Jézus előtt, és felismerjük mindennapjainkban az ő éltető jelenlétének jeleit.

*Magyar Kurír, 2019. január 20.
Fordította: Tözsér Endre SP*

Összefonódás-pedagógia

Mát persze, hogy szövetség-pedagógiát akartam mondani!

Idén nyáron többünk óbudavári tapasztalata volt, hogy fogalmak, amelyek első pillantásra szinte ijesztően elvontnak, idegennek tűntek, hamarosan élettel teltek meg. „Ja, hát *erről* van szó?!? *Ennyire* egyszerű és kézenfekvő?”

Nos, a szövetség-pedagógia¹ is ilyen lehet. Mert melyikünk mondja a szomszédasszonyának / cimborájának azt, hogy „tudod, mi otthon szövetség-pedagógiát alkalmazunk?” Tegyük a szívünkre a kezünket: melyikünk tudja kapásból föl-sorolni a pedagógiai kerék öt küllőjét?² (Már persze olyan schönstattiak, akik még nem végezték el az organikus pedagógiai továbbképzést, hiszen előbb-utóbb mindnyájan ott kötünk ki...) Ezek a küllők azt jelképezik, hogy a Kentenich atya által alkalmazott és tanított nevelési módszer ötféle szempontból is megközelíthető. A szövetség-pedagógia az a megközelítés, amely talán a legplasztikusabban összefonja számunkra krisztusi életünk legalapvetőbb és legmagasabb rétegeit. Legalapvetőbb, hiszen schönstatti létünk hatalmas mérföldköve az, amikor szeretetszövetséget kötünk: amikor rádöbbenünk, majd nyilvánosan fölállaljuk, hogy a hatal-

mas Isten semmit sem tesz *nélkülünk*, de mi sem élünk (és nevelünk) *Nélküle*. Ugyanakkor a legmagasabb is, hiszen a hétköznapi életszentségünk végső eszménye az, hogy az Isten-kapcsolat a lehető legteljesebben és legtudatosabban valósuljon meg a hétköznapijainkban. Ezt az „Isten-ösztönt” – Kentenich atya így nevezi a bennünk élő vágyakozást a végtelennel való kapcsolatra – akarjuk a szövetség-pedagógiában kivirágoztatni önmagunkban és gyermekeinkben. A szövetség-pedagógiában azt igyekszünk kialakítani neveltjeinkben, hogy természetes és természetfölötti kapcsolatokban éljenek, például barátságban, házasságban, a közösségeinkben testvéri viszonyban, illetve jó értelemben vett „Isten-függőségben”.

Az organikus („életes”) nevelés abban az értelemben is szövetségi, hogy akár hisszük, akár nem, ez a jó értelemben vett függésünk *kölcsönös* Istennel, illetve a Hozzá vezető utunkkal: a Szűzanyával. Ez a szövetségi lét: az állandó és kölcsönös kiegészítés és egység ad nekünk egy bizonyos lazaságot, hiszen tudjuk, hogy nem a miénk a végső felelősség, és ahol kevesek vagyunk, ott jöhetnek az Ő eszközei és hatékony módszerei... Ugye, milyen felszabadító tudni, hogy

1 Nem a szövetségi évfolyamokról van itt most szó, hanem a schönstatti szeretetszövetség kötéséről, sőt még általánosabban, az Istennel a keresztségben kötött istengyermeki szövetségről.

2 Mozgás-, bizalom-, kötődés-, eszmény- és szövetség-pedagógia.

Ő áll mögöttünk, Ő a nagy nevelő és a „fővállalkozó” az önnevelésünkben és a ránk bízottak nevelésében? Eszköznek tudhatjuk magunkat is az Ő kezében, és biztosak lehetünk abban, hogy végül az erőfeszítéseink „szövetségi gyümölcsöket” teremnek – azaz nem egyszerűen a $2+2=4$ lesz rájuk érvényes, hanem az összeadó egység megsokszorozza az egyéni lehetőségeinket, és $2+2=5$, 10 vagy 100 lesz majd a nevelésünk eredménye. És majd rácsodálkozhatunk, hogy végül tényleg sikerült kialakítanunk például a napot átszövő állandó imát, a Gondviselésbe vetett gyakorlati hitet, gyermeki – és nem gyermeteg – bizalmat, megbocsátásra és elfogadásra való készséget, örömet...

Hétköznapi világi használatban a szövetség ritkán fordul elő, gyakrabban alkalmazzuk a szerződés fogalmát. A szerződés egy határozott időre és konkrét feladatra szóló megállapodás két fél között, melynek világos feltételei vannak, s a feleknek világos elvárásai vannak egymás felé. Ha az egyik fél nem teljesíti a feltételeket, a szerződés okkal bontható fel vagy szűnik meg. Mi nem szerződésben állunk Vele, hanem mindig szövetségi létben élünk, mely áthatja egész életünket és feltétel nélküli. A szövetség az adottságok, a feladatok és a szív cseréje, mégpedig állandó és kölcsönös cseréje.

Szövetségi életre neveljük a gyerekeinket is: észrevetjük és begyakoroltat-

juk, hogy fölfedezzék és megválaszolják Isten „kis prófétáit” a hétköznapi apróságokban, és majd a fájdalmakban is. Rájuk tesszük a „Kentenich-szemüveget”³, hogy minden dolog mögött a szövetségi létünk jeleit lássák!

Ha pedig az istengyermeki szövetségünkről nem volna (még) elegendő gyakorlati tapasztalatunk, házasságként a házasságban megélt összefonódásról bőségesen van. Ahogy egy atya találóan hívta föl rá a figyelmünket az óbudavári szentélyben, mi a házasságunkban sem szerződést kötöttünk, ami csak bizonyos feltételek teljesülése mellett lenne érvényes, hanem olyan szövetséget kötöttünk Isten jelenlétében egymással, amely attól a pillanattól kezdve *mindenképpen* érvényes. Akármit teszünk vagy nem teszünk, akár hűségesek vagyunk hozzá, akár hűvösebb a lelkesedésünk, *állandóan* érvényes.

De hasonlóképpen összefonódunk a nagy Schönstatt-családban⁴ a nevelőtársainkkal is. „Egy gyerek fölneveléséhez egy egész falu kell.” – Számunkra, schönstattiak számára egyértelmű, hogy egy egész „falu”, sőt egész város⁵ áll mögöttünk! A hálózatosodás megsokszorozza saját erőnket és a nevelésünk hatékonyságát.

Ezt jelenti tehát a szövetség-pedagógia, azaz összefonódás a szeretetszövetségben: ezt a biztonságot adó hálót, ami *kölcsönös és állandóan* megtart minket. Fonódjunk össze hát minél szorosabban!

3 Egy fantáziadús házaspár kifejezése, amit a keresőprogramunk fejlesztője képpé varázsolt. Lásd oasis.schoenstatt.hu/kakucs. Nézzétek meg és használjátok, tényleg nagyon jópofa!

4 Kentenich atya nemcsak az apa-anya-gyerekek alkotta természetes alapsejtet hívta schönstatti családnak, hanem szerette az egész Mozgalmat is Schönstatt-családnak nevezni.

5 A Schönstatt szó 'szép várost/helyet' jelent németül.

Tápláló összefonódás

Az egymáshoz illő zsinórok összeillesztése, a fonatok erősítése és a kapcsolódások ápolása családjunkban, közösségeinkben folyamatos feladat, és egyben inspiráló munka.

Mindez egyesülhet és meg is jelenhet egy közös ebéd vagy vacsora elő- és elkészítésében!

„Hawaii” fonott sertésszűz

Hozzávalók:

- 0.5 kg sertés szűzpecsenye
- 20 dkg bacon
- 8 dkg serrano sonka
- 1 kg kifli burgonya
- 10 dkg cheddar sajt
- 35 dkg ananászkonzerv
- 1 db chili
- 1 ek barna cukor
- 1 ek dijoni mustár
- só ízlés szerint
- bors ízlés szerint
- 1 ek napraforgó olaj

Elkészítése:

• A húst lehártázzuk, borsozzuk, bedörzsöljük a mustárral, betakarjuk, és szobahőmérsékleten pihentetjük 2 órát.

- A burgonyát feltesszük főni.
- A chilit mossuk, szeleteljük.
- Az ananászt kockázzuk.
- A sonkát felcsíkozzuk (apróra vágjuk).
- 3 szelet kivételével a bacont is felcsíkozzuk.

• A főtt burgonyát megtisztítjuk, félretesszük.

• A szűzpecsenyét a „fejétől” indulva 3 csíkra vágjuk úgy, hogy a „fejénél” nem vágjuk szét. Az tartja össze.

• A 3 szál bacont, a 3 csík húsrá helyezzük, és hagyományos módon összefonjuk.

• A végét összetűzzük fogpiszkálóval, hogy a pirításnál ne essen szét.

• Serpenyőben kevés olajon szépen körbepirítjuk, majd az előmelegített sütőben 8 perc alatt rózsaszínűre sütjük.

• Mielőtt ezt megtennénk, a felcsíkozott sonkát és bacont lepirítjuk, abban a burgonyát átforgatjuk, kicsit sütjük.

• Összeforgatjuk, majd rárakjuk a cheddar sajtot, és a hússal együtt a sütő-

be tesszük, a sajtot rásütjük. Tulajdonképpen együtt készül el.

- Amíg sül a hús és a burgonya, addig a gáz legnagyobb fokozatán egy lapos aljú wokban, vagy hasonló serpenyőben, kevés olajon az ananászt lepirítjuk, a barnacukrot közben rászórjuk, és rákaramellizáljuk.

- Aztán rádobjuk az aprított chilit, és összeforgatjuk.

- A végén húsos tálra szedjük, és elrendezgetjük az összetevőket, learatjuk a családtól a dicséreteket, és befaljuk az egészet!

A fejedelmi ételünket és együtt töltött időnket koronázzuk meg egy egyszerű, de mutatós és finom süteménnyel:

Nutellás fonott korona

Csekély hozzávalói:

- 2 leveles tésztaalap
- 1 tojásfehérje a korona ecseteléséhez
- 200 g csokoládékrém (Nutella)

Elkészítése:

Húzza ki a leveles tésztát, és tegye zsírpapírra. Vegyen egy formakört az alsó és a felső réteg alakjának elkészítéséhez. Ha megvan, tegye az alatta lévő réteget a pultra, és tegyen egy vékony réteget csokoládékrémmel vagy Nutellával kés segítségével. Helyezze a másik réteget az első tetejére, hogy ellepje a csokikrémet.

Egy csésze segítségével jelölje meg a korona közepét, és onnantól kezdve végezzon apró vágásokat.

Először ossza fel a koronát négy részre, majd a négy részt mind négy egyenlő részre. Összesen 16 egyenlő részt kell kapnia.

Ha megvan, menjen úgy, hogy két részt görget az ujjai segítségével, és ellenkező irányba csavarja. Ismételje meg

az eljárást mindegyikkel, amíg 8 lábú csillagot nem alkot.

Kenje meg a korona felületét a tojásfehérjével, és süsse 200 fokon 15 percig. Először csak a sütő alját kell használni, majd a tetejét, hogy a korona felül megbarnuljon.

Borajánló:

Gergely borház Szent Balázs hegy, Juhfark

Ósi magyar fajta, hungaricum, melynek egyik őshazája Balatoncsicsó. Éppen ezért itt, a Balaton északi partján kezd új életre kelni és bekerülni a köztudatba ez a szőlőfajta. Nevét a juhfarkhoz hasonlatos kissé görbe fürtformájáról kapta. A nászéjszakák borának is nevezik a juhfarkot. A hiedelem szerint, ha a házaspár a szerelmi együttlét előtt juhfarkot kortyolgat, fiú utódban reménykedhet. Bora visszafogott illatú, de igen karakteres, testes, magas savtartalommal bíró. Az érlelést meghálálja, és szépen öregedő bor lesz belőle.

Van boruk/nincs boruk

Hálát adunk:

- ❖ a Jóistennek és a Szűzanyának családként, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért;
- ❖ a vezetőség munkájáért;
- ❖ hogy lehetőség adódott új épület építésére, és kérjük, hogy az új építkezés Isten akarata szerint történjen;
- ❖ Csermák Péter és Lőw Gergely atyáért;
- ❖ Gál Margit-Mária nővérért, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, Palásthy Gergely papnövendékekért;
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért;
- ❖ gyógyulásokért;
- ❖ az Oázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért;
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért;
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését;
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel;
- ❖ a nyári családnapok gyümölcseiért;
- ❖ azokért, akik rózsafüzér imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait;
- ❖ hogy a CSAK 19. és a CSAK 20. évfolyamok első éves képzése megvalósulhatott;
- ❖ hogy mindkét évfolyam talált jó helyszínt az alkalmak megtartásához és a Jóisten megáldotta a szervező és kísérlő házaspárok munkáját.

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát

- ❖ a békéért;
- ❖ hogy a magyar Schönstatt-közösségekben is alakuljon a közösségi tagokból rózsafüzér társulat;

- ❖ hogy felismerjük minden nehézségben Isten szépséges akaratát életünkben;
- ❖ hogy szeretetben megerősödjünk és növekedjünk;
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatban vagyunk;
- ❖ a lelki és testi betegségben szenvedőkért és az őket ápoló családtagokért;
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket;
- ❖ hogy a mozgalom tagjai megkapják az erőt a munkahelyükön a feszültségek, nehézségek, támadások elhordozásához;
- ❖ és Szent József közbenjárását, hogy a munkájukat elvesztő szülők és ifjak találjanak új munkahelyet;
- ❖ a gyermektelen házaspárokért, hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben;

- ❖ papi és szerzetesi hivatásokért, hogy akiket hív Isten, azok igent tudjanak mondani;
- ❖ hogy Gál Margit-Mária, Palásthy Gergely, Lőw Gergely, Kóta Quirin, Rajta Emmánuel, Németh Benedek kitartsanak választott hivatásukban;
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek;
- ❖ hogy a vezetőség Isten akaratát szolgálva működjön;
- ❖ hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban;
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen;
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához;
- ❖ hogy oltalmazza és tartsa meg gyermekeink testi, lelki és szellemi tisztaságát;
- ❖ hogy egyre többen felismerjék a rózsafüzér ima csodálatos erejét, és bekapcsolódjanak a közbenjáró ima hálójába;
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért, valamint mindazokért, akikért nem imádkozik senki;
- ❖ az idős, beteg emberekért, akik magukra maradnak, és a híreket hallgatva megbénítja őket a félelem – hogy Istent megtalálják, és beléje helyezve bizodalmukat, meglegjék szívük békéjét;
- ❖ az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert, és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben;
- ❖ hogy egyre inkább elmélyüljön személyes kapcsolatunk Istennel és a Szűzanyával;
- ❖ hogy a magyar nemzet megtérjen, és egyre többen imádkozzanak és böjtöljenek a világban élő hitetlenek megtéréséért;
- ❖ hogy egyre több helyen elinduljon a tiszta szívek mozgalma, és ez erősítse fiataljainkat, és házasságunkat;
- ❖ az Oázis újság munkatársaiért;
- ❖ hogy segítse a Családakadémiát végzett házaspárokat, hogy ők a Szűzanya jó eszközei legyenek;
- ❖ hogy az újonnan indult két CSAK évfolyam alkalmi megvalósulhassanak;
- ❖ hogy a Családakadémia tovább fejlődjön, és tudjunk a Jóisten dicsőségére és akaratára szerint a jövőben is a családokért munkálkodni;
- ❖ hogy valóra válhasson a Családakadémia jelmondata: „Erős családok, erős gyerekek a megújuló Magyarorszáért!”
- ❖ papjainkért, szerzeteseinkért;
- ❖ hogy Szabó Bálint és Anna az üzemeltetési feladatokat minél jobban el tudják látni.

Óbudavári hírek

Ahogy enyhült a vírus szorítása, kezdtek kigyúlni a fények a képzőközpont házaiban, s égi anyánk örülhetett gyermekei várva várt érkezésének.

Januárban 4 órában megkezdte munkáját az irodában Szabó Bálintné Gódány Anna, hogy ellesse Mészáros Zoltánné Zsuzsától az üzemeltetés csínját-bínját.

Megbetegedések miatt meghíúsult pár hétvégi rendezvény, de szerencsére néhány télvégi, tavaszi hétvégén megvalósulhatott az előadói töltekezés, az apostolok találkozója, több szövetségi hétvége, portréninges együttlét, lányvezetők találkozója, csoportvezető találkozó is. Több mint 300 fő időzött el nálunk, köztük két külföldi Mária-nővér is.

A tavaszi zsinaton 61 résztvevő készült a családnapos időszak gyakorlati és lelki feladataira.

A világ különböző tájairól érkezve 10 schönstatti atya töltött itt egy hetet továbbképző lelkigyakorlaton Csermák Péter atya szervezésében. Nagyon jól érezték magukat Óbudaváron a rideg időjárás és kopár táj ellenére is. Jó volt látni és hallani az atyák vidámságát a komoly munka mellett. Konyhásaink magyar finomságokkal kényeztették őket, ami nagyon jólesett a pátereknek.

Márciusban 36 fő jött el az ország minden részéről, hogy önkéntes munkájával segítsen a központ rendezésében, szépítésében. Ezúton újra köszönjük szépen a jó hangulatú közös munkálkodást, amit a szentélyben megpihenve

imádsággal szakítottunk meg. No meg jófajta házi sörrel.

November óta Szabó Bálint gondoskodik a fizikai környezet karbantartásáért, fejlesztéséért. Sokan keresik még elődjét, a mosolygós Horváth Imrét, aki jól megérdemelt nyugdíjas életét éli. Örülünk, amikor néha felbukkan kápolnaünnepen, családi találkozón, vagy „csak úgy”.

A családakadémia fennállásának 25 éves évfordulóját ünnepeltük áprilisban, 52 fő részvételével. A szentmisét Bíró László püspök atya celebrálta, aki a CSAK kezdete óta támogatta és segítette ezt az ügyet.

A kápolnaünnepen Marton Zsolt püspök úr tartotta a szentmisét 190 fő részvételével. Az ünneplők hősiesen túrték a hideg, havas esős délelőttöt, mely után igazán jólesett a finom forró gulyásleves ebédre.

Központunk alkalmas helyszínként szolgál zárandoklatok, osztálykirándulások, találkozók számára. A családnapos szezon kezdete előtt általános iskolások özönlötték el a házakat. Élvezték a szép természeti környezetet, a tágas tereket, játszóteret, kecskéket, szamarakat. Öröm volt látni, hogy a pedagógusok bölcsen egy kosárba gyűjtötték össze a mobiltelefonokat, melyekre valóban csak ritkán volt szükségük a gyerekeknek.

Nyugatról érkező vendégeink számát szaporították a német schönstatti fiúmozgalom „zarándokai”, akik Csermák Péter atya szervezésében eljöttek a Ma-

gyar Schönstatt-mozgalom bölcsőjébe, hogy érzékeljék a mi sajátosságainkat is.

Hűséges konyhásaink közeledő nyugdíjba vonulása előtt Debreczeni Veronika is munkába állt nyár elején, leginkább a vacsora körüli teendők ellátására. Szeretettel fogadjuk és köszönjük a munkáját, számítunk rá a továbbiakban is. Lelki hétvégék szervezésébe is belekezdett – egyéni, csendes napok valósultak meg imádsággal, tánccal, lehetőséggel a befelé fordulásra.

Óbudaváron 10, külső helyszínen 5 családnapos hetet tartottunk 147, illetve 72 család részvételével. Isten áldja a szolgálattevők munkáját, és adjon lelki gyarapodást minden résztvevőnek!

Tavasszal jól haladt a kultúrház felújítása, sőt az öreg MHC ház színezését is sikerült elkészíttetni. Eleinte a Mária-kert is szépen haladt, de aztán elmaradtak a munkások, s más technikai nehézségek is adódtak, emiatt nem sikerült addig eljutni, ameddig szeretnénk volna. Ráadásul garanciális munkák miatt a missziós kereszt másolatát is elszállította a kivitelező művész. Ha a Mária-kertünk hiányos is volt a nyáron, üzenete mégis jelen volt, és hatását egészen kézzelfoghatóan megélhettük: idén – a nagylelkű adományozóknak köszönhetően – a külső helyszíneken is fel tudtuk ajánlani a sokszor jelentősen alacsonyabb óbudavári árakat, ami sok családnak nagy segítséget jelentett.

A családnapokat színesítette a Diós házban tartott lánytábor, illetve volt, hogy tőlünk vittek ebédet a balatoncsicsói lánytáborba. Vidáman csicsergő kislányok bukkantak fel néha a szentély körül izzadtan a hosszú sétától Csicsótól Óbu-

davárig. Nem bánták, hogy ebéd után hideg dinnye volt a desszert!

Szeptember végén nyugdíjba vonult Mészáros Zsuzsa, aki immár 19 éve hordozta a központ szerteágazó, ügyes-bajos dolgait, és végezte hűséggel a sok-sok adminisztratív, szervezési, pénzügyi, gazdálkodói, beszerzői, sofőri, kapcsolattartási, rendfenntartói, és még sorolhatnánk, milyen változatos munkáját. Nagyon

szépen köszönjük neki és a Jóistennek is, hogy ilyen munkatársat kaptunk. Kívánjuk, hogy szép nyugdíjas évei legyenek, és még sokáig élvezhesse, hogy most már „csak mezei schönstattos”.

Szabó Bálint és Anna veszik át, folytatják az üzemeltetési feladatokat.

„Örülünk, hogy a Schönstatt-család munkásai lehetünk, hiszen életünknek egyik nagy ajándéka, hogy schönstattosok vagyunk. Az 5. szövetségi évfolyamba tartozunk. Szeretnénk úgy irányítani a központ dolgait, hogy sok család, idelátogató fiatal, minden ember megérezhesse a szentélyből fakadó otthonosság légkörét. Hamarosan indul az építkezés, jó lesz kísérni a folyamatokat, és rendelkezésre állni, amikor szükséges. Szeretnénk érzékelni a családokat, és úgy alakítani a központ életét, hogy minél többen és jobban töltekezzenek.”

2022. október Szabó Bálint és Anna

ÓRIÁSI apróságok

Egyik alkalommal kislányunk így szólt feleségemhez: „Anyu! Ha minden anyuka ilyen lenne, mint te, akkor minden anyuka szent lenne.”

*

Julival könyvet nézegetünk, suttogva mutatom neki: „Nézd, alszik a baba, psszt!”

Matyi odahajol hozzám, szintén suttog:

– Mama... igazából beszélhetsz hangosan, ez a baba csak rajzolja van...

*

Esti mesét olvasunk.

Annus: Melyik mesét olvassam? A Hamupipókét? Vagy a bíró okos lányát?

Matyi: Azt! A biológus lányát!

*

Hannival játszunk, ő Piroska, én vagyok a lelkiismeretes farkas:

– Jaaj, Piroska! Ne haragudj, de megettem a Nagymamát. Nagyon éhes voltam, ő pedig épp arra járt. Annyira sajnálom!

– Semmi baj! Akkor legalább megehetem a csokit, amit hoztam neki.

*

– Mama, nézd: építettem egy új gusz-tusvonalatot!

– Luxusvonalatot?

– Igen!... Mi az a luxus?

*

A kocsiban beszélgetünk, Hanni kérdezi:

– Anya, a Nagymama tud szőni?

Guffi (csendesesen maga elé mormogva):

– Miért, mi a nagymama, pók?!

És egy másik schönstatti édesanya kommentje erre:

– Talán mert „összefonódunk”...

*

A Jóisten mindenütt jelen van, még a harcnál is, csak ott szomorú. (4 éves Ábel)

*

Apa, a szuperhősöknek milyen színű zoknijja van? (4 éves Barni)

*

Olyan kár, hogy a nyárból nem lehet megbukni! Kezdhetnénk előlről!

*

– Öcsi, miért rajzoltál sárga haját a papának?

– Mert nincs kopasz ceruzám.

*

Guffi, gitározzunk egy kicsit?

– Igen, és vegyük elő a puputevét is!

– Puputevét?

– Igen, azt, amellyel lehet zenélni.

– Jaa, az ukulelét?

Fiútábor beszámoló

Már nagyon vártam a harmadik fiútáboromat. Most egy kicsit különleges helyszínre mentünk, Eger mellé Felsőtárkányba.

Az első nap felvertük a sátrainkat, és felállítottuk a tábort. Az első éjszaka én vállaltam éjszakai őrseget.

Másnap lesétáltunk Felsőtárkányba misére. Délután fociztunk: a táborozók játszottak a vezetőség ellen, és mi nyertünk.

Kedden tábort szépítettünk, majd szögekből, spárgából, tejes dobozból és egy villából kellett olyan szerkezetet építeni, ami képes volt szállítani valamit. Mi egy darut építettünk. Később métáztunk.

Szerdán volt a nagytúra, nagyon hosszú és fárasztó volt, és a végén jól esett a pihenés. Bármikor, amikor a vezetőséget megkérdeztük, hogy mennyi van még vissza a túrából, mindig azt válaszolták, hogy 32 km van még vissza.

Csütörtökön volt a levélkeresés: a vezetők leveleket dugtak el, nekünk pedig meg kellett keresni. Ez is egy nagyon hosszú túra volt. Vittünk magunkkal

ennivalót, és útközben ebédeltünk meg. Az összes levelet sikerült megtalálnunk, és harmadikként értünk be a táborba. A levelek feladatokat tartalmaztak, például: „Szereztek egy nagy kék tárgyat!”, „Hozzatok a vezetőségnek enni!”, „Írjatok egy csapatindulót!” vagy „Cseréljétek el egy csavart valami értékesebbre!”

Pénteken volt a sportnap: volt foci, célba dobás és fekvőtámaszverseny is. A foci nagyon tetszett, mindenkit, aki ellen játszottunk, legyőztünk. A focit rögzítette a TV Eger is. A célba dobásnál nem teljesítettünk annyira jól, viszont a fekvőtámasz versenynél igen. Este a táborotznál közösen énekeltünk, és volt tehetségkutató is. Én karikatúrákat készítettem a vezetőségről, amik tetszettek nekik.

Szombaton kihirdették a pontverseny eredményeit, a mi csapatunk harmadik lett. A zárómise után élményekkel tele

mentünk haza. Az eddigi két fiútáborban is jól éreztem magam, de ez a mostani mindent vitt.

Sendula Boti

Alsós fiútábor a Berva-völgyi Bagolyvár Cserkészparkban

Apukámtól hallottam először a Fiútáborról, és elkezdett érdekelni az akadályverseny, a sportlövészet, az íjazás, a faragás, a sátorban alvás és a cserkészzászló lopás, ezért osztálytársamat, Hubát rábeszélve elindultunk a messzi Eger mellé, hogy mi is részt vehessünk ebben a kalandban. Unokatesóm Laci is velünk tartott.

Vidáman érkeztünk a táborhelyre, ahol rögtön elkezdődött a csapatbeosztás. Szerencsére mindhárman egy csapatba kerültünk és ráadásul én lettem a csapatkapitány.

Éppen a csapatnéven agyaltunk, amikor eleredt az eső, szerencsére hamar elment és egyikét záport leszámítva szép idő volt a héten. De azért történt még egy és más...

Lövészetre vittem az íjamat, de azért a legjobb mégiscsak a légpuska volt. Először lőttem ilyennel, és csodák csodájára egyből beletaláltam a célba.

A szobrászatban először nem tudtam mi a jó, de amikor mindenki odasereglett, akkor mentem én is, és kipróbáltam. Azért tetszett, mert elengedhettem a fantáziámat és szinte bármit meg lehetett formálni a puha kőből.

Szerencsére nagyon jó szakácsaink voltak István bácsi és Péter bácsi személyében. Most kóstoltam életemben először Fanta levest, ami állítólag

már hagyománnyá váló, fiútáborban kifejlesztett menüelem.

A nagytúra, mint a neve is elárulja, nagyon hosszú volt és fárasztó, de Gellért bácsi még fárasztóbb vicceivel és történeteivel gyorsabban telt az idő.

Az akadályversenyen borítékokat kellett gyűjteni a környéken egy térkép segítségével, amiben különböző feladatokat kellett megoldani. Olyan ügyesen tájékozódunk, hogy mi voltunk az első csapat, amelyik célba ért.

A sportnapon nagyon jól focitunk a közeli sportpályán. A nagy melegben a konyhás csapat egy hatalmas dinnyét hozott, ami egy szempillantás alatt el is fogyott.

Nagyon izgalmas volt a zárónapon, a szentmise utáni eredményhirdetés. A csapatok az elért helyezés sorrendjében választhattak az anyukák által sült tortákból. A mi csapatunk 4. lett és egy M&M's-es tortát választottunk, ami nagyon finom volt.

Fáradtan tértünk haza, de olyan jól éreztük magunkat egész héten, hogy jövőre is biztosan elmegyünk.

Ther Dénes (10)

Lánycsoport-vezetői hétvége

Nekem minden schönstatti lányprogram egy hatalmas lelki feltöltődés szolgált lenni. Ez ezen a hétvégén sem volt másként. Azért jöttünk össze, hogy új ötleteket adjunk egymásnak, meghallgassuk a többiekben felmerülő kérdéseket, és megosszuk ezekről a véleményünket. Átgondoljuk, hogy mi a feladatunk csoportvezetőként, milyen forrásokból kell táplálkoznunk ahhoz, hogy hitelesen tudjunk beszélni csoportjainkban.

Sok-sok beszélgetés és játék által alkalmunk volt alaposan megismerni a másik élethelyzetét, és közösen dicsőít-

hettünk a budapesti közösségi hely szentélyében. Mindenki bizalommal fordult a másikhoz egy-egy problémával/kérdéssel. Érdekes volt megfigyelni, hogy ki milyen nehézségeket oldott meg vagy próbál megoldani a csoportjában. Közös munkánkat nagyban segítette Gamper Alice előadása, melyben nemcsak mély lelki tartalmat, hanem hasznos gyakorlati ötleteket is adott.

Szerintem mindenki új erőt kapott, és számos inspirációval térhetett haza csoportjához.

Göncz Mária

Lánycsoport találkozó

Április 8. és 11. között Óbudaváron volt a gimnazista és egyetemista lánycsoport találkozó. A hétvégén győri, budapesti és pécsi csoportok vettek részt. A találkozó témája a küldetés volt, ennek fényében a hétvége jelmondatának az „Isten fényének lenni a világban!” mondatot választottuk.

Szombat délelőtt Gódány Anna tartott előadást nekünk. A személyes küldetésünkről beszélt és arról az útról, amin megtalálhatjuk azt. Az előadás változatos, színes és érthető volt. Játékokon és példákön keresztül érthettük meg, hogy Isten mindnyájunknak küldetést szán, és igent kell mondanunk még akkor is, ha vargabetűs út vezet Istenhez vagy a küldetésünkhöz. Anna előadását kiscsoportos beszélgetésekben dolgoztuk fel.

Szombat délután egyénileg végigjártuk a Házaspárok útján kihelyezett Küldetés utat. Minden állomásnál egy-egy elmélkedés segített minket közelebb a személyes küldetésünk megtalálásához. A kérdéseken keresztül átgondolhattuk, honnan jöttünk, hol vagyunk és merre tartunk. Az út után a kápolnában dicsőítettünk, ami a hideg ellenére is lélekmelengető volt. A tapasztalatainkat és a bennünk megfogant gondolatainkat páros beszélgetések formájában osztottuk meg egymással, ezzel mélyítve kapcsolatainkat.

A Jóistentől kapott küldetésünket nem mindig könnyű megtalálni. Ez egy életen át tartó keresés, fejlődés és reflexió önmagunkra, aminek hatására ráelünk küldetésünkre, és képesek vagyunk tiszta szívvel igent mondani rá. Imádkoz-

nunk kell, és meg kell hallanunk Isten szavát. Isten saját képmására teremtett minket, és minden embernek küldetést szán. Az Úr felhasználja vágyainkat, érenyeinket, de hibáinkat és bűneinket is annak érdekében, hogy megeljük küldetésünket.

„Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!” Ha megtaláltuk hivatásunkat, véghez kell vinnünk. Nem szabad feladni, és törekednünk kell önazonosan, példaként élni! Küldetésünkkel Isten fényévé szeretnénk válni a világban!

A találkót a budapesti gimis lánycsoport szervezte. Már a szervezés szakasza is hatalmas élmény volt. Sokat készült rá a csoportunk. A közös munka, kooperáció összekovácsolt minket, bízhattunk egymásban. Egy új oldalról

ismertük meg egymást, amire eddig nem volt módunk. Rendkívül jó érzés volt számunkra, hogy láthattuk munkánk gyümölcsét, és örömet szerezhettünk másoknak. A szórakozáson kívül jellemünk is fejlődhetett, megtanultuk elfogadni, ha valami nem pont úgy sikerül, ahogy terveztük, és megtanultunk elengedni bizonyos dolgokat, amire nem maradt idő. A ”munka” mellett jutott idő kötetlenebb módon is kapcsolódni egymáshoz. A hétvége tartalmas és békés volt, feltöltöttünk lelkileg. Egyéni és közösségi szinten is nagy hatással volt ránk. Mi, a budapesti gimis lánycsoport tagjai, úgy érzem, közelebb kerültünk egymáshoz, a Jóistenhez és önmagunkhoz is az előkészületek és a hétvége folyamán.

Szigeti Anna

11–12 évesek lánytábora

Idén nyáron másodjára voltam lánytáborban Balatoncsicsón. Azt vettem észre, hogy teljesen más közösségben vagyok ott, mint a hétköznapokban. Nagyon segítőkész volt mindenki. Rengeteg új barátnőm lett, olyanok is, akikkel már a tavalyi tábor óta tartom a kapcsolatot. A vezetők is jó fejek voltak, közülük is mindenkire számíthattam. A táborban rengeteg jó program volt, több időt is el tudtam volna még tölteni ott. A kiscsoportos feladatok nagyon tetszetek, mert abban a kis közösségben jobban megismertük egymást. Ami szerintem különösen jó ötlet volt, hogy mindenkinek személyesen írhattunk üzenetet, ez megőrökíti az emlékeket. Nagyon

jól sikerült a kirándulás Óbudavárra, meglátogattuk az egyetlen magyarországi Schönstatt-kápolnát, ahol közösen énekelve és imádkozva igazán közel kerülhettünk a Szűzanyához. Minden nap tartott valaki előadást, ami szerintem azért is volt jó, hogy kicsit elgondolkozzunk, és akár változtassunk dolgokon a hétköznapi életünkben, például a megbízhatóság, türelem stb. terén. Ezeken kívül a „Ki mit tud?” maradt még szép emlék. A vicces és különleges előadások megmutatták a résztvevők nyitottságát és tehetségét.

A tábor egyik vezetője lánycsoportot indít ősztől Budapesten, amire örömmel fogok járni.

Balog Eszter

A Portréning V. évfolyamának utazása Schönstattba

Kettős érzéssel indultam el Schönstattba. Egyfelől volt bennem egy kis izgalom, hiszen már régóta nem találkoztam az évfolyamunkkal, másfelől már alig vártam, hogy végre én is meg tapasztalhassam azt a csodás élményt, amit Schönstatt ad, és amiről már több rokonomtól, barátomtól sokszor hallottam.

A gyors, 12 órás vonatút után ott is találtuk magunkat Schönstattban, a Sonnenauban. Szinte rögtön kialakult bennem egy otthonosságérzet, pedig most voltam itt először. 18-án érkeztünk meg, ezért részt vehettünk a 18-ai ünnepi szentmisén, utána pedig egy közös imán, majd a vértézős fiúkkal töltöttük az este hátralevő részét.

Rövid, de nagyon intenzívnek mondható pár napot töltöttünk el itt. Mindennap jött hozzánk egy-egy nővér, aki tanúságot tett a hivatásáról. Hallottunk előadást az imáról, imaformákról és a lelki napirendről is. Megtekinthettük a Kentenich-Hofot, kirándultunk Koblenzbe, és kertészkedtünk is. Ellátogattunk Tilmann atya és Kentenich atya sírjához is. Minden reggel szentmisén vehettünk részt az Összentélyben.

Esténként pedig közös játékkal zártuk a napot.

Az utolsó nap a csend ideje volt, akkor már nem előadást hallgattunk, hanem mindenkinek volt ideje kicsit elvonulni, szentséget imádni, sétálni a szabadban, emésztetni az elmúlt héten történeteket.

A hétvégén pedig lehetőségünk volt a szeretetszövetség-kötésre a Szűzanyával. Ezt mondhatom a hét csúcspontjának. Akkor éreztem, hogy összekovácsolódtunk, egy közösséget alkotunk, aminek örülök, hogy a része lehetek. Hazaérkezésünk óta ebből a pár naphból töltekezem.

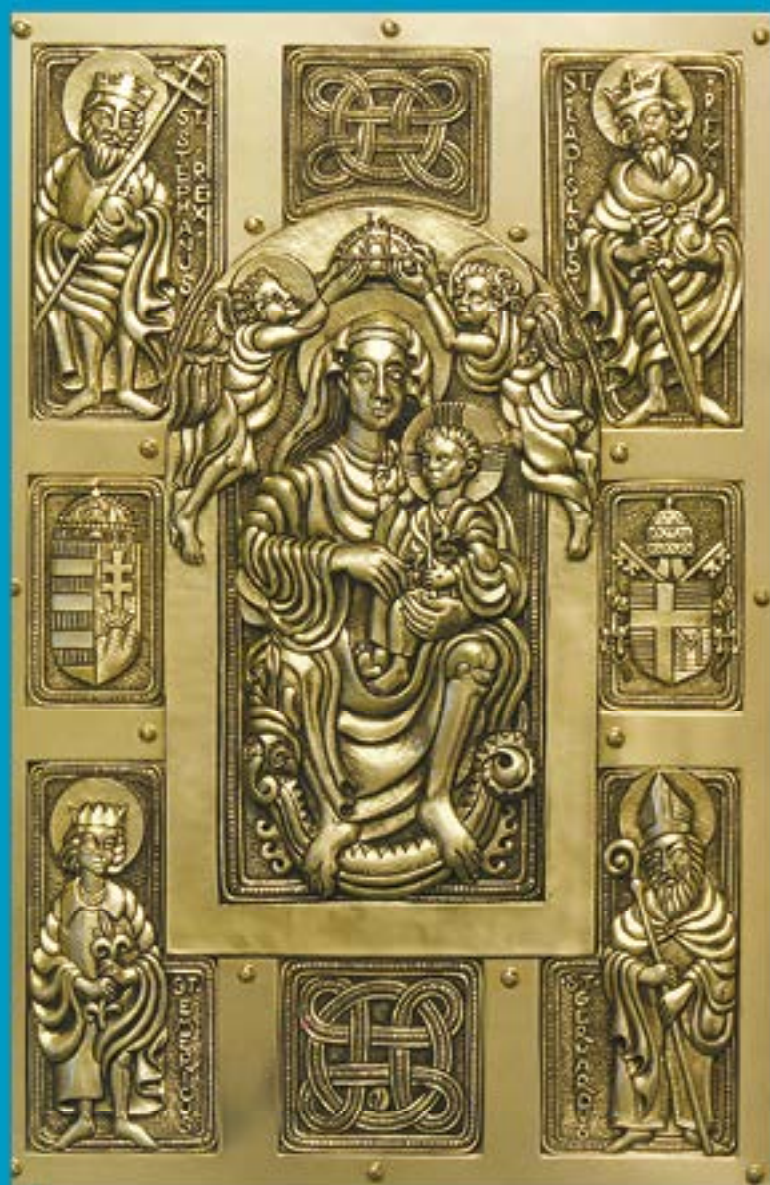
Azt hiszem, az egész nyári pörgés után végre meg tudtam kicsit állni, átgondolni dolgokat, a Jóistennel és a Szűzanyával több időt tölteni. Sokszor nem tudom megélni azt, amiben éppen vagyok, mindig előre tekintek, de sose figyelek arra, ami éppen körülvesz. Sokan küzdünk talán ezzel így, most viszont próbáltam a gondjaimat elengedni, és minél inkább jelen lenni ezekben a napokban. Ezen a héten meg tapasztaltam, mennyire jelen van, és mennyire nagyon szeret a Jóisten. Ő az, aki erőt ad, támaszt nyújt a hétköznapi napokban.

Radnai Klára

„A szó legszorosabban vett értelmében egyszerű, hétköznapi munkát végzek, melyből fakadóan egyszerű, hétköznapi életet élek. Mentesen minden olyan dologtól, mely az úgynevezett művészetet jellemzi. Külső szemlélő számára tán unalmas lehet ez az élet...Életem gazdagságát Jézus Krisztustól kaptam. Ez azt jelenti, mindig az Ő közelségében szeretném élni az életemet, Neki köszönhetek mindent. Az Egyházat, melynek keretei nélkül nem tudom elképzelni a hitemet, az életemet és a családomat: a feleségemet és a gyermekeimet.”

Ozsvári Csaba

A II. János Pál pápának készített mise könyv hátoldala, Vatlkán, 1991. (Ozsvári Csaba)

Mária-kert

